

VERSCHEIJNT DES VRIJDAGS
15 JANUARI 1932 - No. 33

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLE ZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

KLOETINGE

DE SCHILDERACHTIGE OUDE KERK OP EEN STILLEN WINTERDAG

Te Hulst heeft de harmonievereiniging „Vlijt en Volharding” op 6 en 10 Januari met veel succes de operette „Rose Marie” opgevoerd. De rollen werden op een na alle door leden van de vereeniging en bewoners van Hulst bezet, wat 'n mooie prestatie mag genoemd worden. Een tooneeltje in het eerste bedrijf. Rose Marie met haar pleegmoeder.

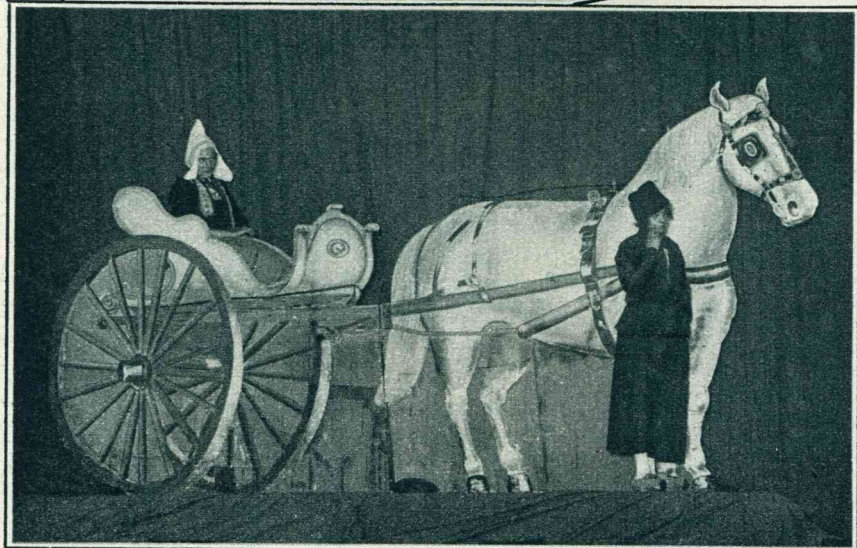
Een moment tijdens het dorpsfeest.

TOONEEL IN ZEELAND

Nog een tafereeltje dat door de Elzasser kleeding schilderachtig effect leverde.

← Te Middelburg gaf de mondharmonicavereiniging E.M.M. haar jaarlijksche repue, die nog altijd tot de evenementen behoort van het dilettantenspel aldaar. In het 1ste bedrijf: De voorstelling van de revuesterren.

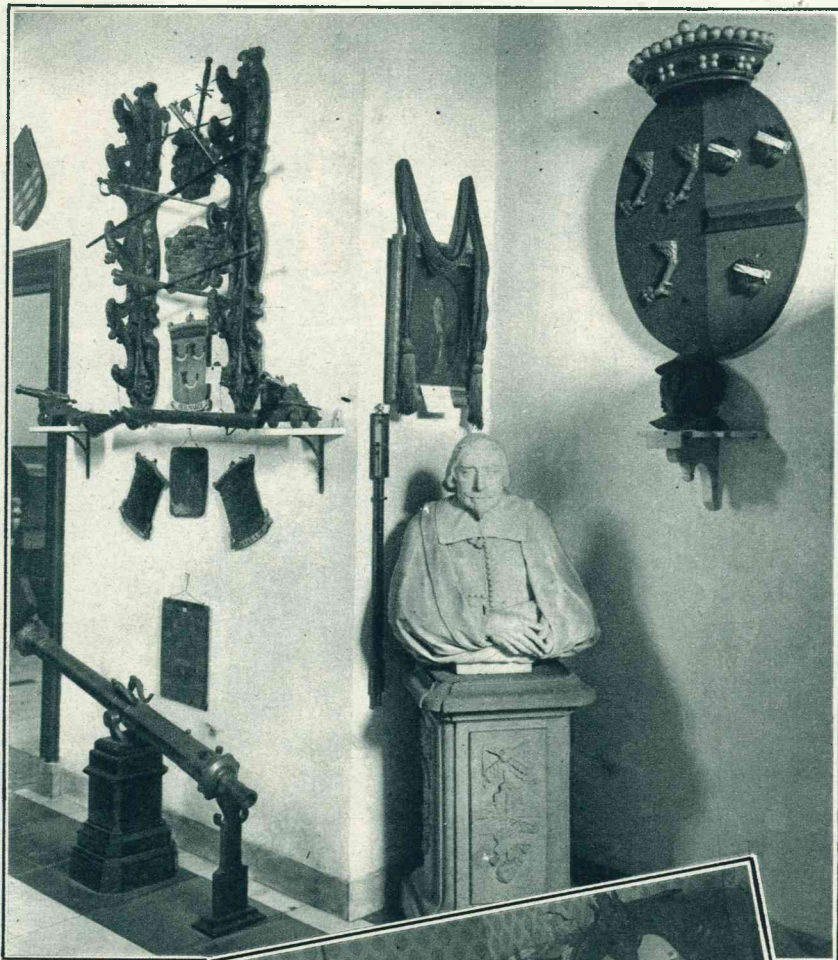
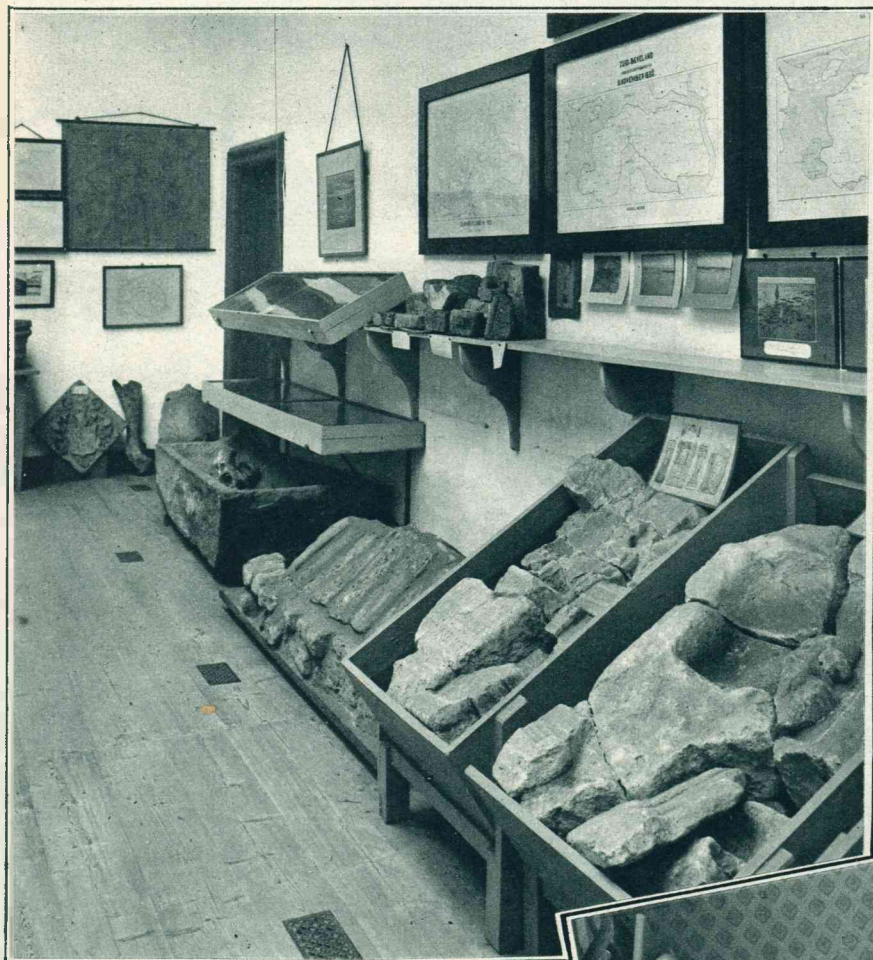

In het 2e bedrijf: De Wereldreizigers hebben pech met hun auto.

De clou van het derde bedrijf.

Bij de entrée van het Provinciaal Museum, waar direct allerlei antieke en opvallende voorwerpen onze aandacht trekken.

Een afdeeling van het museum met een mooie verzameling steenen voorwerpen uit proege tijden, o.a. steenen doorkisten, romeinsche graven enz., die ook nog op onze foto zichtbaar zijn.

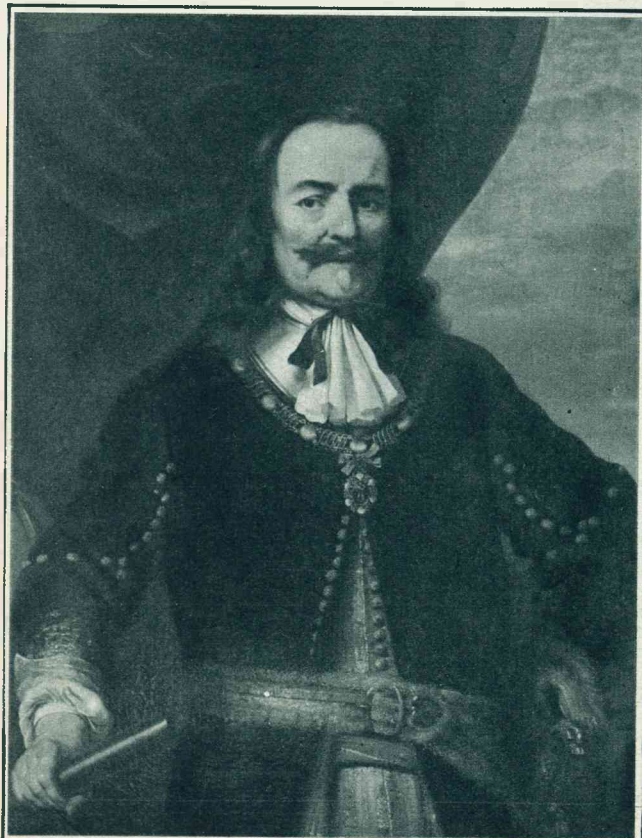

In ons PROVINCIAAL MUSEUM TE MIDDELBURG

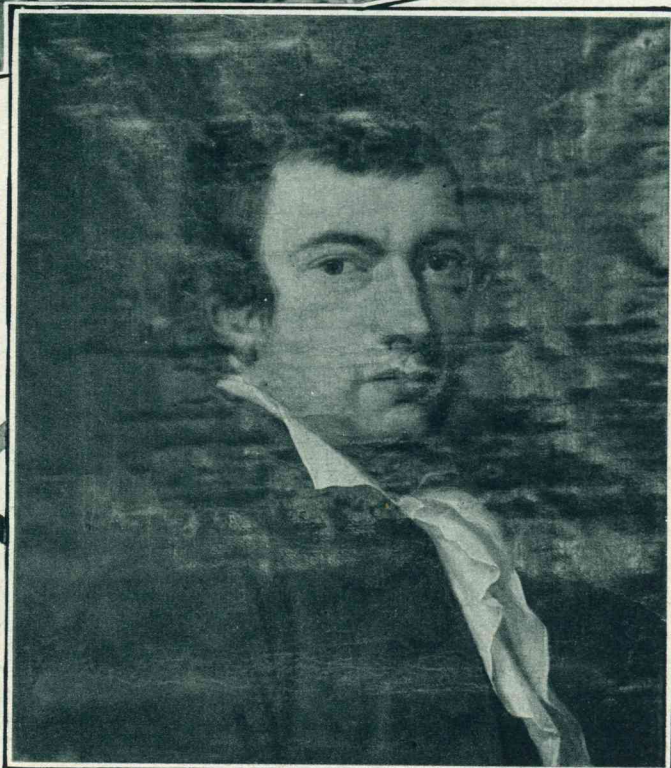

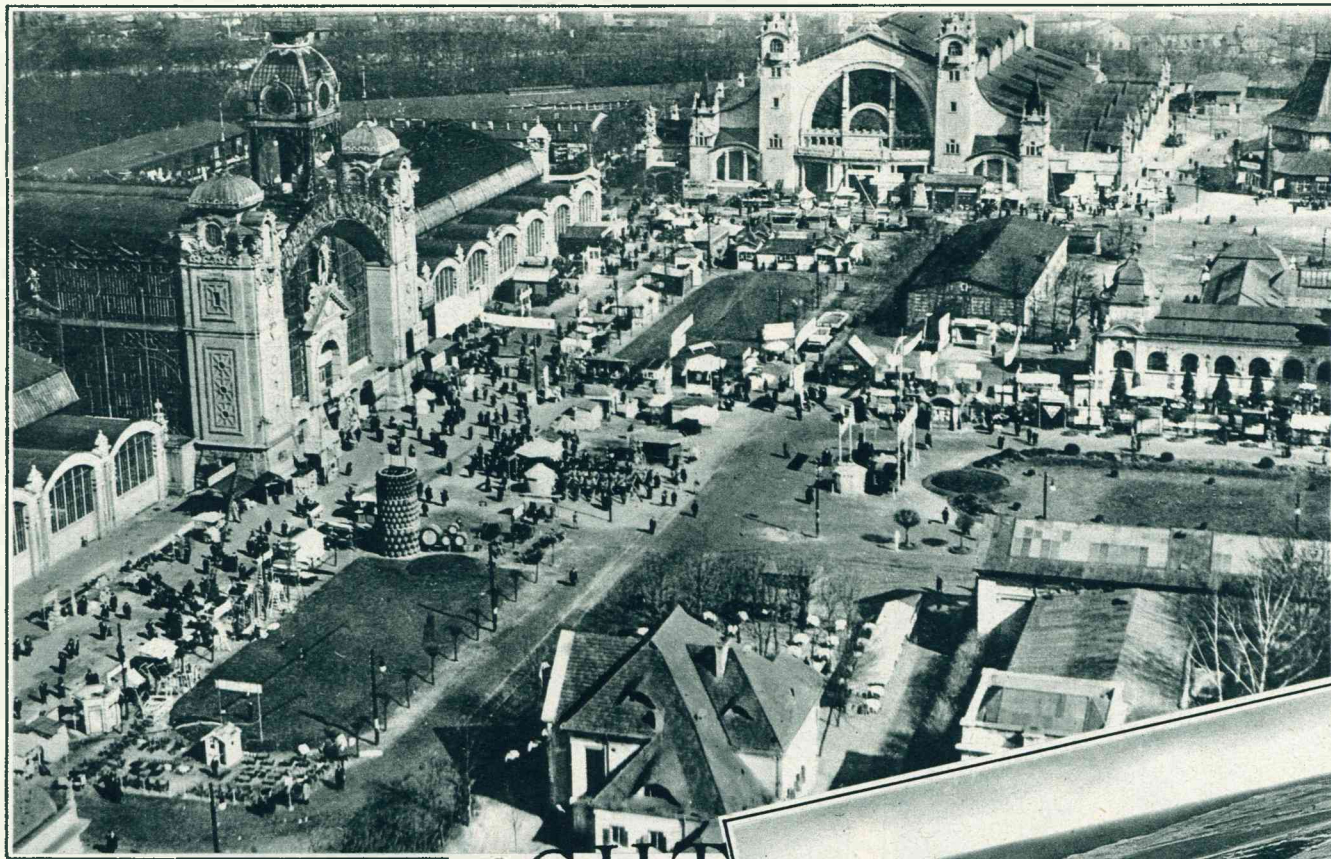
Overzicht van de zaal, waar bijzondere schelpen en beenderen van voorhistorische dieren zijn ondergebracht.

Een zeer mooi portret van admiraal de Ruyter, geschilderd door Ferdinand Bol.

Een geschilderd portret van den Zeew-schen schrijver en dichter Bellamy.

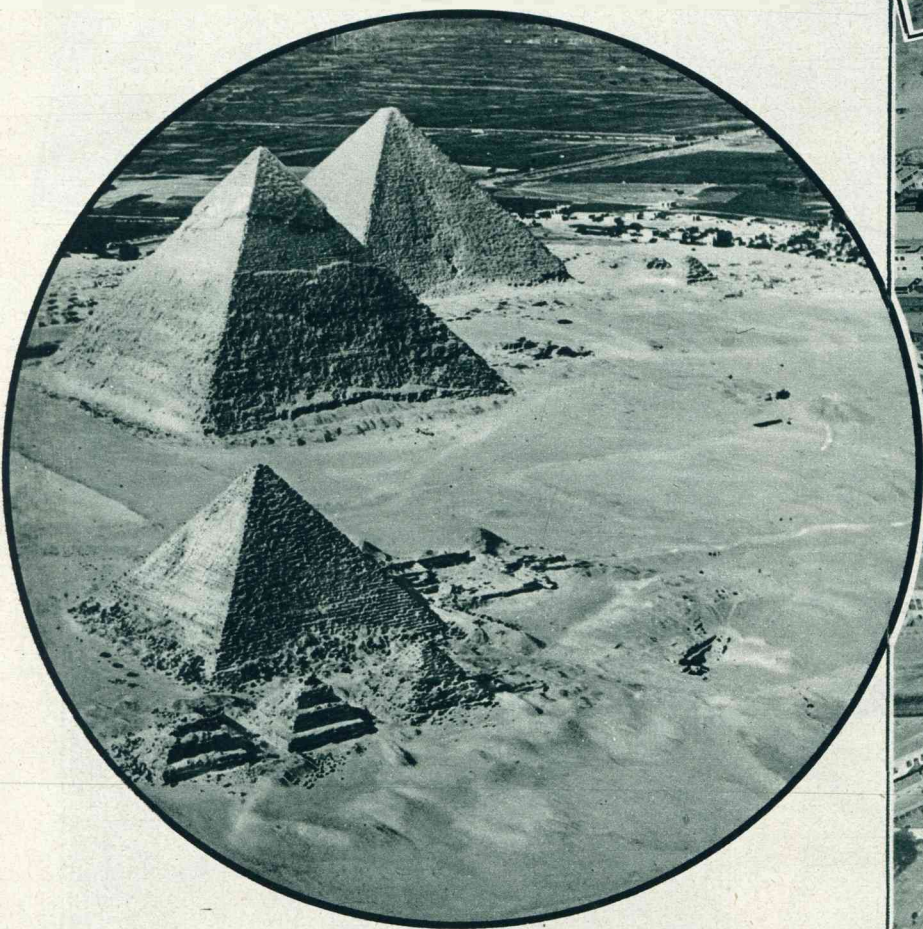
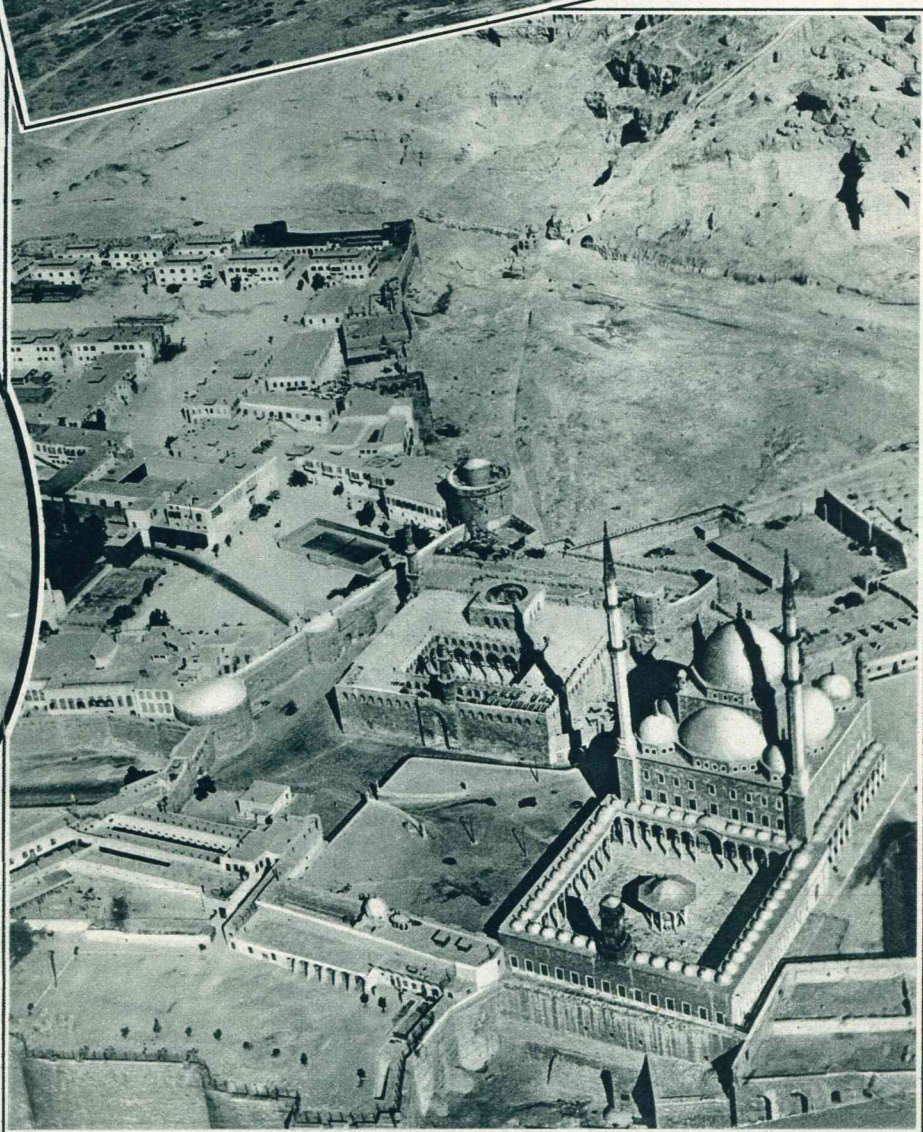

Soms voert de luchtweg Amsterdam—Batavia over Tsjechoslowakije en over de wonderbaarlijk sprookjesachtige stad Praag. Maar Praag is niet alleen een sprookjesstad, het is het centrum van het reusachtig groot en veelzijdige nijverheidsgebied van Tsjechoslowakije, waarvan een der uitingen is de Jaarbeurs. De foto geeft een overzicht van een deel dier gebouwen.

NAAR INDIE

DOOR DE LUCHT

Mersa Matruh ligt midden in de woestijn aan de Afrikaansche kust. De vliegtuigen loopen het aan, wanneer zij de Middellandsche Zee overgevlogen zijn, of wanneer zij Noordwaarts vliegend, het Rokin, zooals de Blauwe Zee in vliegerstaal heet, gaan oversteken. Het is een kleine nederzetting waar echter een goed hotel is, omvat velen uit Caïro en Alexandrië naar Mersa Matruh trekken met hun jachten. Het is namelijk een der weinige punten langs de Afrikaansche kust, waar men zwemmen kan zonder door haaien lastig gevallen te worden.

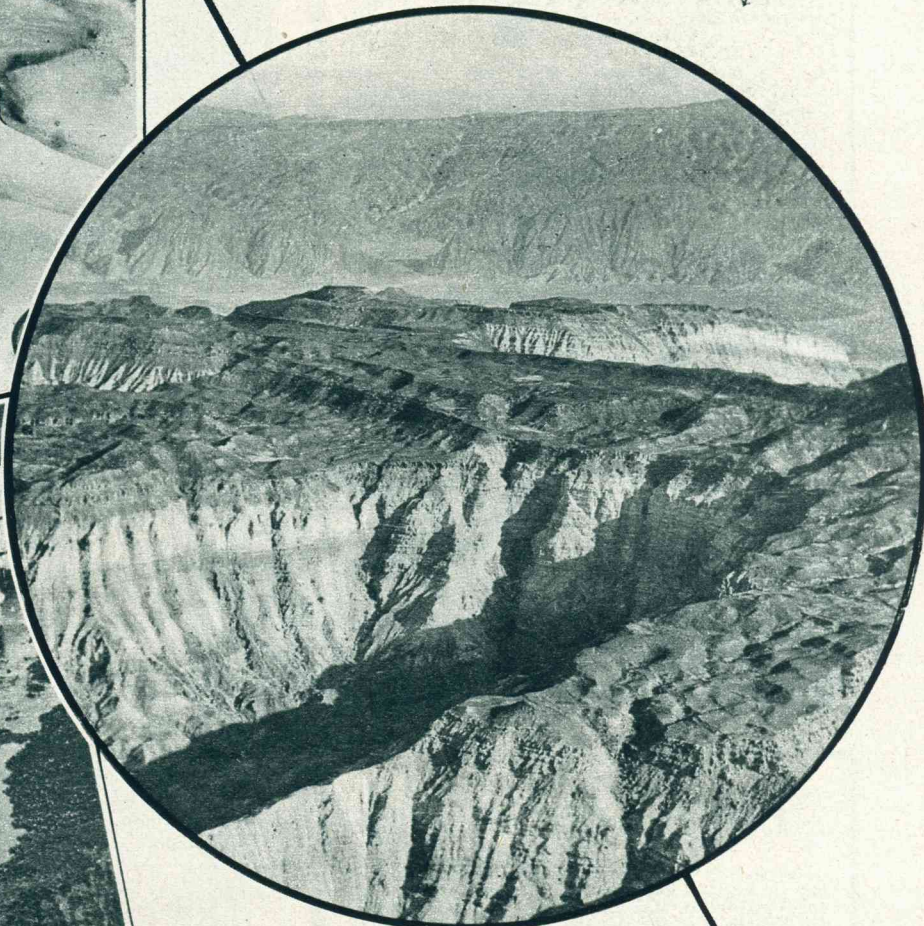
Hoe indrukwekkend is niet dit overzicht uit de lucht op die geheimzinnige reuzen der oude historie: de pyramide van Gizah.

Een lust voor onze Westersche oogen zijn de kleurige, merkwaardig gekleurde stadsbeelden, die ons het Oosten oplevert, zooals hier de citadel van Caïro.

De Woestijn van Sinaï. Als een versteende branding ligt de gele harde leem mijlen en mijlen ver.

Perzische kust. De Perzische kust heeft weinig aantrekkelijks. Al wie de verstarde steenklompen ziet, waarin grijs en rood elkander afwisselen, neemt na een kwartiertje een boek en gaat zitten lezen. Veel afwisseling biedt de kust hier inderdaad niet.

De typische paalbouw van een Sia-meesch dorp in de bedding eener rivier.

Een voor de aankomst te Bandoeng passeert men den Papandaigan, een van Java's machtige vulkanen.

Nog versch en pijnlijk is de indruk dien het noodlot van De Ooievaar voor enkele weken maakte, niet slechts in Holland en Indië, maar in geheel het buitenland, waar men met zooveel bewondering de praestaties van Den Vliegende Hollander gadesloeg. Maar dadelijk werd hechter dan ooit de verbroken keten weer aaneengesmeed en onze vliegtuigen doorkruisen weer als de snelle vogels, wier namen zij dragen, de luchtbaan tusschen Insulinde en het Moederland. Het onberekenbare nut dezer snelle, geregelde verbinding is reeds zoo herhaaldelijk betoogd en uiteengezet: wij willen aan de hand der foto's onzer vliegers eens 'n anderen kant van de kwestie laten zien, namelijk de onbeschrijflijke schoonheid van zulk eene indrukwekkende luchtreis: eene halve wereld rond. (Luchtfoto's K.L.M.)

Te Goes werd op Maandag 4 Januari de gymnastiek-zaal officieel geopend, die van gemeentewege ten behoeve van de Openbare en Christelijke scholen werd gebouwd. Foto van het nieuwe gebouw.

Na de opening door den burgemeester van Goes, poseerden de genoodigden door ons.

De heer A. v. d. Velde te Vlissingen herdacht op 15 Januari het feit dat hij voor 40 jaar aldaar bij de Ned. Spoorwegen in betrekking kwam.

De Christelijke Nationale Werkmansbond afd. Goes vierde op 13 Januari het 35-jarig bestaan. Foto van het bestuur en commissie.

Bie ons op 't durp

Voe dà 'k 't vergete, veel 'eil en zegen in 't nieuwe jaer. Je begriep, dat à is 't wà laet 'eworren, 't toch goed 'emeend is. Mae dae was wee is ies an de knikker, en dan kost een mensch vee zwaerigheid, en à je nie in de stemming bin, dan mò je òk nie net doe of wè, wà jie?

Moeie Pietje, je weet wè, die zò vee centen 'eit, en z' in een ouwe kouse bewaerde, à 'n maend of wà geleen een evangelist op bezoek. Afijn, 'oe gaet dat, eest koch ze een biebel van z'n, wan moeie Pietje doe vee an de kerke, dà mot 'ezeid, en 't is gin waer wat à de menschen over d'r klessen. En was 't dae noe mae mee uut 'ewist, mae die vint à nog meer op z'n arte. 'Um wou een beroo voe zendeliengen oprichte, en daemee was 't 'n noe net bie moeie Pietje an 't goeie adres. Wan die 'eit 't noe mae eeuwig en altied over de zending; z' ei tuus òk van die buzzen stae, wae je je centen in kan steke, en zò meer van dà spul.

Afijn, dien evangelist wist t'r zò varre te kriegen, dazze bienae al d'r kostelijken geld an die vent meegaf. Ze zou d'r wè meer van 'ooren, zee t'n, mae z' oorden glad niks. En zò kwam ze bie ons.

Noe mò je voe zukke diengen net bie m'n vrouwe wezen. Die kwam dae 's effen uut d'r 'oeksje: stommen uul, wà mò jie dan òk mie die zending? Bluf dae mie je klessen of, dà's werk voe den domenee, en à t'r geld noadig is, zà die 'eusch wè bie je kommen. En je kenden dien vent geeneens? Wà mieter nog an toe, wae bi je noe toch an'eland; 't lieken wè glad in j'n 'oot esloge!

En moeie Pietje zat mae te schreeuwen, en ze vroeg an mien: zou je dienke, dà 't allegaere wig is?

Ik dienke van ja, zee ik vromme.

Toen begos ze 'arder te schreeuwen, mae dae was ze nie mee 'e-ollepen. Eindlienge bin ik nae den burregemeester 'estapt, en den diejen zee: dà ziet er lillijk uut, wan d'r è 'k net wat over in den krante 'elezen. En verentig, dae stieng 't 'et dan is, dà die vint 'n oplichter was, die d'r z'n werk van miek, ouwe wuven centen af te zetten. Ik naer 'uus. Dà 's kwiet, zee ik, en toen à je 't gaende. Moeie Pietje gieng op de vloer, en dae lag ze mae mie d'r ermen en beenen te slaen.

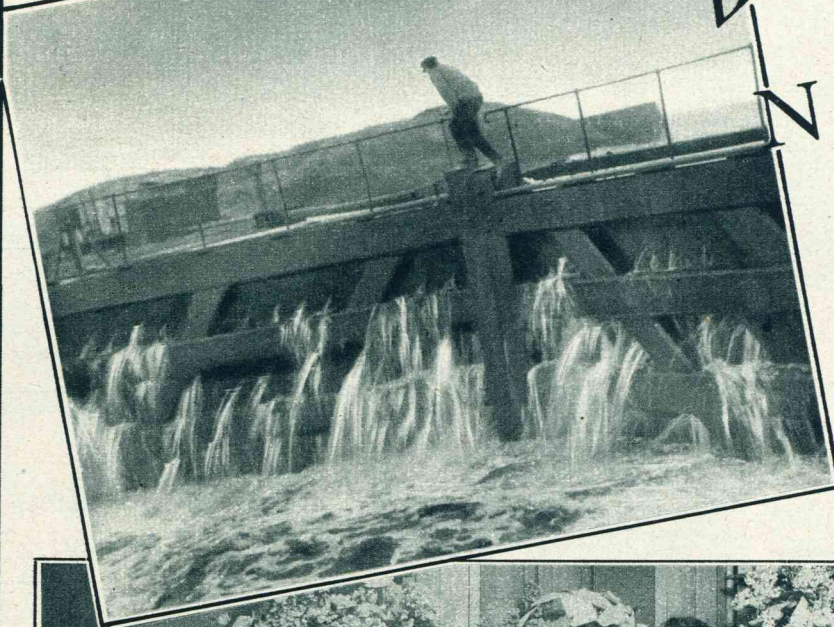
Afijn, m'n è d'r naer 'uus 'ebrocht. Mae toen wier 't pas goed. Wan me snapt en à gauw, dà ze lank nie al d'r centen à gegeven, en dà d'r voe 'n vrouwe alleen nog genog overbleef. M'n vrouwe wier zò giftig à 'k ze nog nooit 'ezien à, en 'k è ze mae gauw mee'enomen. Mae mie dat al was 't toch nie erg plezierig, om zò 't nieuwe jaer te behunnen. Van je fermielje mò je 't mae en, wà julder?

Mae m'n è 't òk mae zò 'n bitje onder ons g'ouwe. 'E vierd emmen 't eigelijk nie; van zelfs pooters mie kestanjes en zukken tuug, wae ze mien den duvel mee injaage, mae alla, dà's noe eenmael de gewente.

D' aaren dag kwamme de guus mie de koenkelpotten; 'k è d'r nog nooit zò vee bie mekaere 'ezien as dit jaer. En mae zieng! Ik à 'n bak mie centen bie de deure 'ezet, mae die was voe den middag à leeg, en toen è m'n 't mae 'estaekt. In de middag è m'n vee fersiete g'ad; allegaere fermielje en bure; en 'k mò zegge, de vrouwe 'ei t'r eige goed g'ouwe. Jaet, en dà mot 'ezeid òk, je zà aars wè dienke, dà 'k noe nooit 's wà goeds van d'r te vertellen è. En dà 's toch gin waer; 't lieken t'r nie op, en dan mò je òk altied dienke, dà ze "Ons Zeeland" òk leest, en vlee weke zee ze: Pier, jie schriefft altied mae over j'n eige; à je nie oppast, dan zà ik 's 'n stiksje schriefft! En dae bin 'k noe wè 'n bitje benauwd van.

PIER VAN 'T HOF.

ZEEUWSCH NIEUWS

Een stormmoment bij de afgesloten sluisdeurtjes van de Vlissingsche visschershaven, waar het water met kracht doorheen sijpelde.

De St. Elisabeth-vereeniging te Middelburg heeft onder groote belangstelling haar 25-jarig bestaan gevierd.

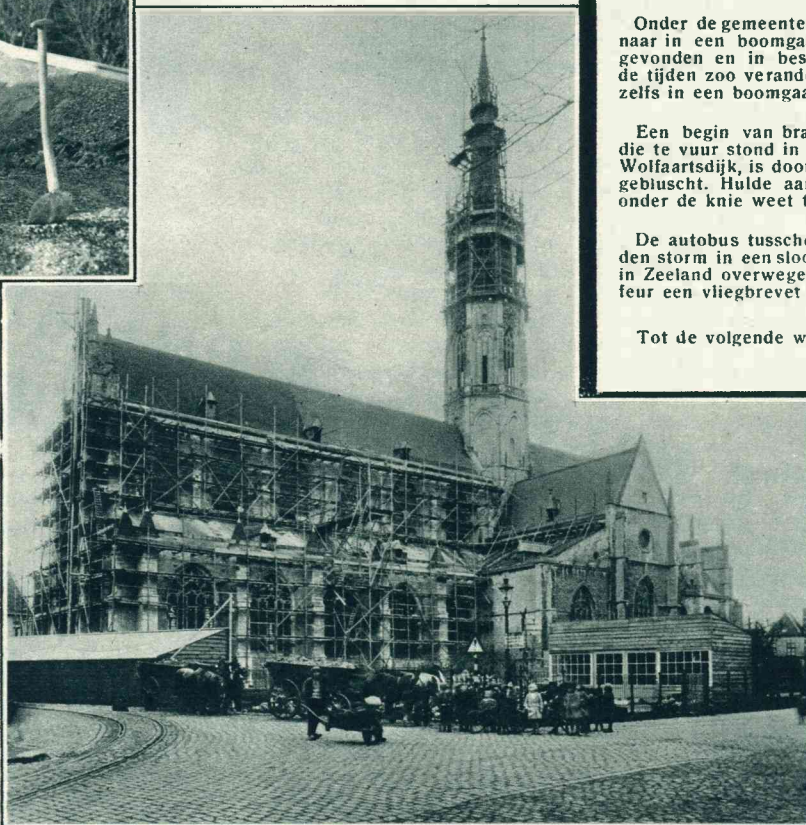
Hoe de storm te Middelburg huis hield. Door den hevigen storm van Woensdag 6 Januari stortte te Middelburg een pakhuis gedeeltelijk in, dat ook nog een stuk van de daarnaast staande bakkerij meenam. Foto van het beschadigde pakhuis.

Het ingestorte dak met het weggeslagen platte dak door de bakkerij.

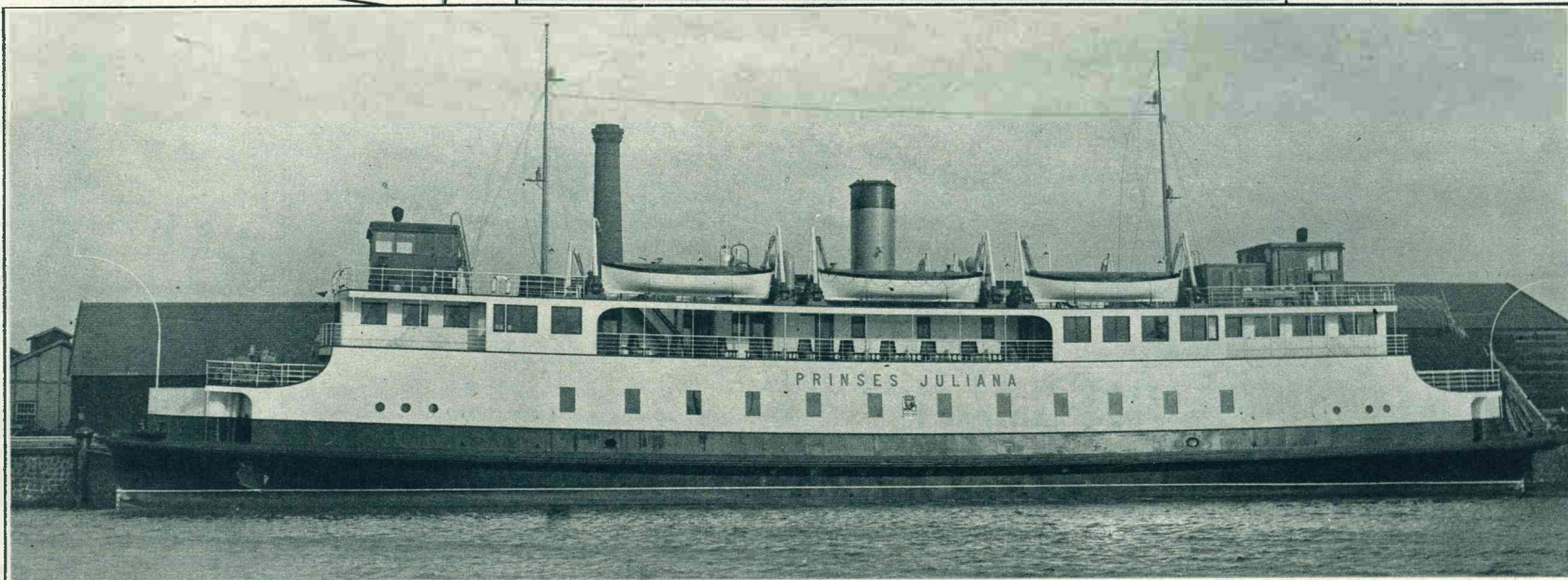
Bienae

Pier kwam in de straete tegen
d'ouwste zeune van Merien;
En 'um zee: wà mieter, kerel,
è 'k joe nie's mee 'ezien?
't Kan wè wezen, zee den aarren;
Lae 'k 's kieke, 'oe zit dat?
Net, ik weet het, 'k è s bienae,
'k dienke voe 'n jaer of wat,
è 'k 's bienae, zà 'k mae zegge,
een segare van je g'ad.
Nef, zee Pier, zò za 't dan wezen,
J'ei goei 'essens in je bol;
En ik mò d'r nog an dienke,
dà dà toch mae weinig schol!

De kerk te Hulst in de steigers wegens de restauratie.

De nieuwe ferryboot „Prinses Juliana” is thans in Zeeland gearriveerd. In Februari zal ze waarschijnlijk op de lijn Vlissingen-Breskens in gebruik worden genomen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit 's Heerenhoek, dat voor veel publiek een lezing over aardappelziekten is gehouden, welke door zeer mooie lichtbeelden werd verduidelijkt. Een aardappel is, in tegenstelling met zijn verbouwers en gebruikers, bepaald mooier in zieke dan tijdens gezonde dagen.

Te Ierseke, zoo schrijft onze correspondent, heeft de storm leelijk huisgehouden. O.a. is op de groentenkwekerij „Jacoba” een groote schoorsteen omvergeslagen. „Jacoba” zal wel hoogst verbolgen zijn op den brutalen wind, die zich verstoutte om roet in het eten te gooien.

Uit Goes seint men ons, dat het 12½-jarig bestaansjubilé van den Raad van Arbeid niet gevierd is geworden. Zeker met het oog op de groote werkloosheid!

Te Oud-Vosmeer is voor de leden van den Vrijwilligen Landstorm vorige week een film vertoond. Tengevolge van den hevigen wind was de opkomst weinig bevredigend. Foei! foei! Landstormers van het echte kaliber dienden zelfs niet van een orkaan vervaard te zijn!

Men schreef ons uit Breskens, dat een tot nog toe onbekende dader zich door een valschen sleutel toegang verschaft heeft tot een winkel en daar f70.— uit de lade gehaald heeft. Nu snoodaards reeds in staat blijken om via sleutel en sleutelgat de huizen binnen te dringen, mag men de propaganda voor de slanke lijn wel spoedig verbieden!

Onder de gemeente Philippine heeft een Rijks-ambtenaar in een boomgaard tien vaten benzine begraven gevonden en in beslag genomen. Tegenwoordig zijn de tijden zoo veranderd, dat appeltjes voor den dorst zelfs in een boomgaard niet meer kunnen tieren.

Een begin van brand, veroorzaakt door de vetpan, die te vuur stond in de burgemeesterlijke woning te Wolfaartsdijk, is door den vroeden vader persoonlijk gebuscht. Hulde aan het gezag, dat ook het vuur onder de knie weet te krijgen!

De autobus tusschen Vlakte en Wemeldinge is tijdens den storm in een sloot gewaaid. De luchtvaartcomité's in Zeeland overwegen de mogelijkheid om den chauffeur een vliegbrevet uit te reiken.

Tot de volgende week, dames en heeren!

EENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIO

EENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIO

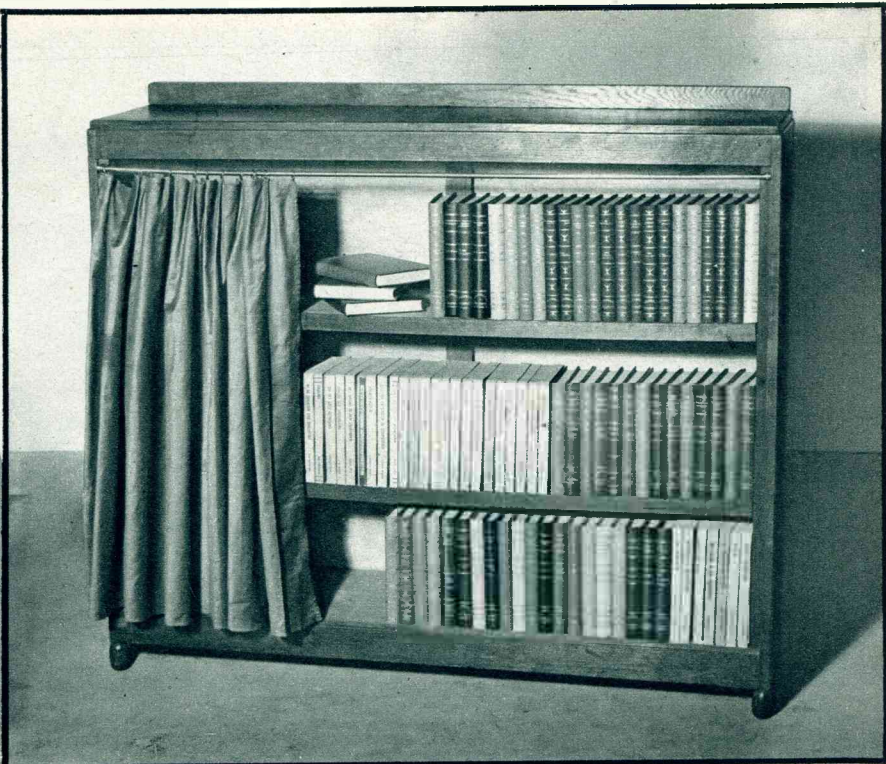
Een bibliotheek voor weinig geld

bezorgt U de veertiendaagsche premieboek-uitgave van ons weekblad. Een rek of boekenkast gevuld met de artistieke bandjes van de Hollandsche Bibliotheek is een sieraad waarop een ieder met recht trotsch kan zijn. Deze spannende vertellingen worden regelmatig met zorg gekozen en kunnen door de nauwe samenwerking onzer redactionele en technische afdelingen in kwaliteit en uitvoering wedijveren met de talloze, veel duurdere uitgaven die in dezen tijd op de markt worden gebracht. In de afgelopen jaren zijn door ons een reeks premieboeken gepubliceerd die in tienduizenden gezinnen een gul onthaal hebben gevonden, een bewijs dat ons streven naar het uitbrengen van goede en onderhoudende ontspanningslectuur door het publiek op prijs wordt gesteld.

Wat zegt dit U?

Dat het gehalte onzer premieboeken op een hooger peil moet staan dan de in afleveringen verkochte romans-zonder-einde en bedrieglijke namaakzels welke onze lezers door colporteurs worden opgedrongen. Dat de afnemers van onze boekwerken een absoluut vertrouwen hebben in het leesmateriaal dat iedere veertien dagen door ons wordt aangeboden, een vertrouwen dat wij waardig hebben gemaakt door de toewijding en hoog-ingestelde zorg van ons bedrijf. Deze erkentelijkheid onzer lezers beschouwen wij als een bijzondere aansporing. Wij mogen niet tevreden zijn met het tot dusver behaalde succes, een te gemakkelijke voldaanheid betekent dikwerf geleidelijke stilstand, maar stellen het ons tot een doel de wenschen van onze lezers en lezeressen in de toekomst te voorkomen en te bevredigen.

Een roman voor allen, dat is de taak die wij ons nu gesteld hebben. Een roman die een ieder interesseert en door zijn spanning en verwikkeling tot de ontknooping geboeid houdt. **Geen ongezonde sensatie-romans,** waarvan de een slechts een variatie op den ander is, maar vlotte en goede vertellingen, rijk van inhoud en verrassend van bewerking.

Stelt gij prijs op een boekenkast als hier afgebeeld, met zulk een waardevollen schat aan uitstekende boeken? De boeken kunt U zich aanschaffen voor bijna geen geld! Iedere veertien dagen verschijnt bij ons, in de Hollandsche Bibliotheek, een premieroman tegen den belachelijk lagen prijs van 17½ cent ingenaaid, of 70 cents in luxe prachtband. Een dergelijke kast zullen wij meerdere malen uitloven als prijs in prijsvragen in onze premieboeken. Dus... wanneer gij een dergelijk prachtvol meubelstuk begeert! De boeken... daar zorgt ge zelf voor, de kast... daarvoor beschikt het lot.

HET NIEUWSTE PREMIEBOEK VALGA'S VERTROUWEN

is daarvan het sprekendst bewijs! Wij over-
drijven niet, wanneer wij dezen roman den besten
noemen die sinds langen tijd is verschenen.

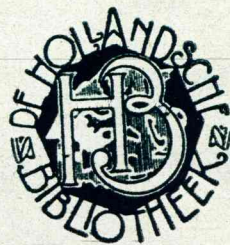
door den voortreffelijken schrijver Kit Deatry zal niet eens, doch meerdere malen met het grootste
genoegen ter hand worden genomen. Het is een boek dat Gij zult aanbevelen aan Uw vrienden,
aantrekkelijk als het is door de dramatische verwickelingen die de schrijver met onnavolgbaar
talent vertelt en het onverwachte en verzoenende slot.
Gij moet dit boek kopen — laat deze prachtige gelegenheid niet voorbijgaan.

17½ cent voor een avond van ontspanning!

Als huur voor een bibliotheekboek betaalt ge dikwijls veel en veel meer dan onze boeken U kosten, hoe kunt U dan aarzelen wanneer U voor 17½ cent het werk „Valga's Vertrouwen” in eigendom ontvangt, (of voor 70 cent een prachtig ingebonden exemplaar) en Uw eigen bibliotheek kunt stichten? Wij kunnen nu reeds mededeelen dat wij als extra attractie binnenkort overgaan tot het publiceren van prijsvragen in onze premieromans. Als hoofdprijs zal voor de eerste maal een boekenkast worden uitgelooft zooals op deze bladzijde is afgebeeld!

Maak nog heden een afspraak met onze bezorgers en agenten opdat de Hollandsche Bibliotheek-
boeken U iedere veertien dagen regelmatig aan huis worden bezorgd. Hiervoor wordt geen extra-
betaling in rekening gebracht!! Of stelt U zich schriftelijk of telefonisch in verbinding met onze
bureaux: Uwe bestellingen zullen met dankbaarheid genoteerd worden. Wij zeggen „met dankbaar-
heid” omdat wij er van overtuigd zijn, dat het geestelijk verband tusschen U en ons van blijven-
den aard zal zijn. Voor een dergelijk vertrouwen zijn wij dankbaar. De onderlinge relatie tusschen
een publiciteitsonderneming en haar publiek is er geene van straffe zakelijkheid, maar van weder-
zijdsche erkenning en toewijding. Moge dit ook zoo zijn met de

HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK!

Het schitterende boekwerk, dat vanaf Maandag a.s. tegen 17½ cent, 70 cent
in luxe prachtband, bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoor verkrijgbaar is.

EENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIOTHEEKVC

EENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIOTHEEKVOORWEINIGGELDEENBIBLIOTHEEKVC

Circusmeisje

HET BESLUIT.

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Paul van Affelen had voorzien dat zijn besluit, om voor zijn genoegen eenige weken met een reizend circus mee te trekken, min of meer luidruchtige opspraak zou verwekken in zijn kennissenkring, maar op een critiek als hem ter oore kwam, was hij toch geenszins voorbereid.

Zijn vrienden, of beter gezegd zij die daar graag voor doorgingen, verklaarden onomwonden dat hij gek moest zijn en meenden dat de oude mevrouw van Affelen er goed aan zou doen, als zij haar zoon onder curateele liet stellen.

De bemoeizieke dameswereld van het kleine provinciestadje, waar Paul en zijn moeder een oud patriciërshuis bewoonden, was eenparig eenzelfde meening toegedaan. Zij die op meer vertrouwelijke voet met mevrouw van Affelen verkeerden, beklagden haar omdat zij zoo bitter weinig genoegen ondervond van haar altijd afwezigen zoon, die de eene groote reis na de andere ondernam. En onder elkander gezeten fluisterden de goede bekenden, dat achter Paul's bizarre liefhebberij voor een circus stellig een verborgen doel moest liggen.

Het besluit maakte echter den onaangenaamsten indruk op Lou Smulders, een achterlichtje van mevrouw van Affelen, dat door haar was opgevoed en algemeen als haar aanstaande schoondochter werd beschouwd.

Toen Paul zijn moeder in het bijzijn van het meisje zijn voornemen te kennen gaf voor een paar weken de dressuurlessen bij te wonen van Sidi Moelay, den hoogeschoolruiter van het circus Farber, richtte Lou zich terstond uit haar kwijnende houding, die haar in eigen oog zoo bovenmatig interessant maakte, op en wierp Paul een verschrikten blik toe.

„Maar daar gekscheer je toch zeker maar mee, Paul?” vroeg zij met verontwaardigde stem.

„Nee, dat is me heilige ernst,” antwoordde de jongeman, grinnikend om de ontsteltenis van het meisje. „Je bent overigens ook geen gekschere van me gewend, is 't wel, Lou?”

„Nee, wij... je moeder is in het geheel niets van je gewend,” gaf zij met een zucht toe. „Je bent tien dagen thuis van een reis van zes maanden en nu maak je alweer plannen om te vertrekken.”

„Voor een paar weken slechts, meisje,” wierp de jongeman haar geruststellend tegen.

Lou Smulders liet zich met een half-wanhopige uitdrukking op haar gelaat in haar fauteuil terugvallen en met een handgebaar dat haar onmacht moest uitdrukken, richtte zij haar blauwe oogen op het zachte, vriendelijke gezicht van mevrouw van Affelen.

„Hemellief, wat een afschuwelijk idee toch, tante. Paul stalknecht in zoo'n obscure gelegenheid...”

„Kom, kom, nu zie je 't verkeerd in,” viel de oude dame haar met een glimlach in de rede. „Paul is nog geen stalknecht, al reist hij met een circus mee. Maar niettemin vind ik het een zonderlinge liefhebberij, jongen,” besloot zij, zich tot haar zoon wendend.

„Och waarom, moeder? U weet dat ik van paarden houd en de stal van dien Arabier heeft onmiddellijk mijn belangstelling gewekt,” merkte Paul op.

„Maar is het daarom noodig dat je je zoo vertrouwelijk met die menschen afgeeft en verplichtingen tegenover hen schept, door hun gastvrijheid aan te nemen?” vroeg zijn moeder weifelend.

„Volstrekt noodig is het natuurlijk niet, ik had ook mijn intrek in een hotel kunnen nemen. Maar toen ik den directeur verzocht mij een paar weken mee op reis te nemen, bood hij me uit eigen beweging een heelen circuswagen aan. En aangezien ik geen enkele reden had om zijn heusch aanbod van de hand te wijzen, nam ik met genoegen zijn gastvrijheid aan. Het leek me wel interessant om het circusleven eens van nabij te beschouwen.”

Mevrouw van Affelen kende het zelfstandig karakter van haar zoon te goed om zich langer tegen zijn voornemen te verzetten en onmachtig als zij zich voelde, vestigde zij een hulpeloozen blik op haar nichtje en berustte met een zucht.

Met kwalijk verborgen ergernis en teleurstelling had het meisje den loop van het gesprek gevolgd en zoodra haar tante zweeg, kwam haar wrevel tot uiting.

„Waarom zoek je eigenlijk zoo'n obscure gelegenheid op om paarden te leeren kennen, Paul? Er zijn toch waarachtig stallen genoeg waar je je licht op kunt steken en...”

„Wees nu eens niet zoo verschrikkelijk kleingeestig, Lou,” viel de jongeman op ongeduldigen toon uit. „Wat jij 'n obscure gelegenheid noemt, is in waarheid een klein maar gunstig bekend staand circus en de medewerkers die eraan verbonden zijn, zijn niet beter of slechter dan ik of een ander. De stal van Sidi Moelay is eenig in Europa, zijn paarden zijn beroemd om hun raszuiverheid en intelligentie en voor hij ermee naar het buitenland vertrekt, heb ik een prachtgelegenheid om iets van de paardendressuur te leeren kennen.”

De toon van dit antwoord sneed alle tegenwerpingen af en zoo goed mogelijk trachtend haar ergernis te verbergen, bracht Lou het gesprek op een ander onderwerp.

Het was niet voor de eerste maal, dat Paul van Affelen blijk gaf een onrustigen geest te bezitten en weinig honkvast te zijn. Acht en twintig jaar oud, had hij reeds de halve wereld bereisd en het verlangen om zijn gezichtskring te verruimen, dreef hem telkens weer aan opnieuw verre reizen te ondernemen, tot verdriet van zijn moeder en tot wanhoop van Lou.

Paul was, hoewel bezitter van een zeer groot vermogen, van een weinig eischende en eenvoudige natuur, oprecht en gemeenzaam in den omgang met iedereen. Zijn vrienden roemden zijn onzelfzuchtig karakter en zijn humaniteit en noch tijdens zijn omzwervingen in den vreemde, noch in de aanraking met de groote wereld met haar verleiding en bederf, had hij ook maar het minste van zijn gave karaktereigenschappen ingeboet.

Met de bedoeling aan de zwerftochten van haar zoon een eind te maken, had mevrouw van Affelen er dikwijls bij hem op aangedrongen zich een eigen home te stichten en hem zelfs als meest geschikte echtgenoot haar achterlichtje voorgesteld. Lou Smulders had zich vrijwel onmisbaar voor haar weten te maken en zij geloofde alle goede eigenschappen in haar aanwezig, die zij in een schoondochter wenschen kon.

Hoewel Paul zich niet beslist tegen dit denkbeeld had uitgesproken, had hij toch niet willen toegeven aan het verlangen van zijn moeder, om zich door een stellige belofte aan een huwelijk met Lou in de toekomst te binden en intusschen wierp hij alle zorgvuldig gesmede plannetjes, om hem nader tot het meisje te brengen, in duigen, door de eene reis na de andere te ondernemen.

Louise Smulders was twee en twintig jaar oud en als men de menschen gelooven mocht die beweerden haar te kennen, was zij koud, oppervlakkig en zelfzuchtig van natuur en bezielde met slechts een groot verlangen: tot elken prijs en zoo spoedig mogelijk geborgen te zijn als Paul's vrouw.

Zij was niet van uiterlijke aantrekkelijkheden ontbloot en in de kringen waarin zij met haar tante verkeerde had zij talrijke aanbidders. Hun hulde maakte echter niet den minsten indruk op haar en dit was de reden waarom zij in de uitgaande wereld den naam verkreeg een ongenaakbare hoogheid te zijn, tot vreugde en voldoening van tal van ongeruste ouders, die een weinig aantrekkelijke partij in haar zagen. Met de intuïtie, die vooral vrouwen van ondervinding eigen is, voelden vele moeders iets onoprechts in Lou's karakter aan, terwijl daarenboven haar gebrek aan fortuin en de hoge eischen die zij aan de materiele zijde van het leven stelde, onoverkomelijke beletselen waren om haar als schoondochter begerlijk te maken.

Mevrouw van Affelen had intusschen met haar voorbarige toespelingen verwachtingen bij het meisje opgewekt, die volkomen met haar eigen eerzuchtig verlangen strookten en naarmate Paul's beslissende vraag langer uitzbleef, werden Lou's kregeligheid en onrust grooter. Noch in de brieven van den jongeman, noch in zijn houding tegenover haar, was in den loop van drie jaren iets van een inniger toenadering te bespeuren geweest en als zijn moeder op de verwezenlijking van haar liefsten wensch bij hem aandrong, maakte hij er zich van af met het antwoord, dat hij voorloopig nog niet aan trouwen dacht. Over Lou liet hij zich dan echter nooit uit.

De laatste maanden hadden mevrouw van Affelen en haar nichtje al hun hoop gesteld op Paul's terugkeer uit Noorwegen. In zijn brieven had hij erop gezinspeeld dat deze reis vermoedelijk voor langen tijd de laatste zou zijn en daarom was het vooral voor Lou een bittere teleurstelling, toen Paul zijn voornemen kenbaar maakte om hen weer te verlaten en het circus Farber te vergezellen.

Op den dag, waarop Paul naar Utrecht vertrok, waar het circus zijn tenten had opgeslagen, gaf het meisje zich geen moeite meer haar ergernis te verbergen. Haar tante begreep wat er in haar om moest gaan en zij beijverde zich haar zoo goed mogelijk gerust te stellen.

„Je moet nog maar korten tijd geduld oefenen, kindlief, alles zal nu wel spoedig in orde komen,” verzekerde de oude dame. „Paul heeft me vanmorgen beloofd dat hij na zijn terugkeer voorloopig niet meer aan vertrekken zou denken. Als hij niet toevallig van dien Arabier en zijn paarden had gehoord, zou hij rustig bij ons zijn gebleven. Ik heb in deze dagen zoo den indruk gekregen, dat hij veel meer van je vervuld is dan hij wel laat merken, maar je weet dat hij nogal gesloten is als het zijn gevoelens betreft. Als hij weer thuis is, zal ik eens ernstig met hem spreken en dan zal je zien hoe spoedig alles beklonken is.”

Tranen in de oogen van het meisje bespeurend, trok mevrouw van Affelen haar medelijdend naar zich toe.

„Nu niet toegeven aan teleurstelling en verdriet, lieve,” vervolgde zij hartelijk. „Die dwaze jongen van me neemt alles veel te zwaar op. Ik ben overtuigd dat de voornaamste reden van zijn langdurig aarzelen voortkomt uit zijn twijfel, of hij je wel duurzaam gelukkig zal kunnen maken. Maar daardoor moet je je niet laten ontmoedigen, Lou. Als hij thuiskomt zal ik hem wel over dien twijfel heen weten te zetten. Je weet hoeveel hij van me houdt en hij zal mijn liefste wenschen zeker niet lichter laten wegen dan zijn eigen zwaartilendheid. Zijn hart trekt in elk geval slechts naar jou en naar mij en dat is reeds een groote geruststelling, vind je niet?”

Haar bemoedigende woorden lieten niet na indruk te maken op het meisje en zij hielpen haar spoedig over haar mismoedige stemming heen. Teverdengesteld door de belofte van haar tante, dat deze nog eens ernstig met Paul spreken zou, zag zij de toekomst weer met nieuwe hoop tegemoet en verlangend naar de lang verwachte beslissing, zag Lou Smulders met ongeduld Paul's thuiskomst tegemoet.

No. 1

De fraaie Friesche stad Sneek vanuit de lucht gezien

KENNISMAKING.

HOOFDSTUK II.

Gottlieb Farber, directeur en eigenaar van het circus Farber, was een Duitscher en in de artistenwereld geboren en opgevoed. Zijn ouders hadden deel uitgemaakt van de wereldberoemde circusspelen van Barsum en Baily en hun nalatenschap had hem in staat gesteld een klein circus over te nemen, dat hij geheel had gemoderniseerd en met de nieuwste attracties had aangevuld.

Farber was een humaan mensch en behoudens een enkele uitzondering, voelden en gedroegen de leden van zijn gezelschap zich onder elkander alsof zij deel uitmaakten van één groot gezin, waarin weinig of geen strubbelingen voorkwamen.

Paul van Affelen voelde die ongedwongen, broederlijke stemming in den troep onmiddellijk bij de kennismaking met de verschillende medewerkers aan en gewend als hij was zich met gemak in alle kringen der samenleving te bewegen, maakte hij zich die prettige ongedwongenheid terstond eigen.

De eerste indruk die hij van den troep opdeed, bevestigde hem dat het gezelschap Farber niets had van een ongeregelde bende protsen- en kunstmakers van verdachte moraliteit, zooals Lou de circusmenschen smalend had betiteld. Zelfs trof hij eenige echte aristocraten onder hen aan, zij het dan ook dat hun edele afkomst van Oosterschen oorsprong was.

Na een kort inleidend gesprek met den directeur leidde deze hem de stallen en het wagenpark rond en stelde hem allereerst voor aan Sidi Moelay, den hoogeschool-ruiter van het circus.

Sidi Moelay behoorde tot den stam der Drids, den edelsten van het Arabische ras, die eeuwen geleden de schitterende Himyarietische beschaving vanuit Yemen naar Afrika's kusten had overgeplant. De Arabier was een zoon van Si Hady ag Zemba, een edelman die in het villayet Tripolis een enorme stoeterij bezat en die zich toelagde op het fokken van paarden voor de voornaamste Europeesche militaire remonte-depots.

Moelay had het zwerversbloed van zijn voorouders in zijn aderen en zwierf al sinds vijf jaren met een stal van vijftien paarden van het zuiverste ras in Europa rond, waar hun verschijning en optreden allereerste bewondering hadden gewekt. De Arabier had het karakter en het voorkomen van een gentleman van beschaving, hij sprak de moderne talen bijna onberispelijk en wist zich zelfs in het Hollandsch vrij goed uit te drukken.

Paul voelde intuïtief dat hij tegenover een ridderlijk man stond en met een hartelijk en innemend gebaar reikte hij hem de hand, toen Farber hen aan elkander voorstelde.

„Zooals ik u gisteren reeds heb gezegd, Sidi, blijft meneer van Affelen voor een paar weken bij ons,” wendde de directeur zich tot den Arabier. „Hij komt voornamelijk voor uw paarden en ik geloof dat ik niet beter kan doen dan hem aan u over te laten.”

„Het zal me een groot genoegen zijn meneer van Affelen van dienst te zijn, directeur,” antwoordde Moelay met een lichte buiging.

„Dan zal ik u eerst even aan onze andere medewerkers voorstellen, meneer,” ging Farber voort, „we vinden de meesten nu in het circus, bij de repetitie van het nieuwe programma. Als ik u dus verzoeken mag ? . . .”

„Met genoegen,” antwoordde Paul, terwijl hij met zijn gastheer de paardenstallen verliet om zich naar de circustent te begeven.

„Is uw gezelschap groot, directeur?” wendde Paul zich belangstellend tot Farber.

„Meer dan dertig personen, meneer, waaronder drie dames. Met twee van haar kunt u aan het diner kennismaken, we vinden alleen juffrouw Erna, een landgenoot van mij, in de tent. Zij studeert haar ponies de nieuwe nummers in, begrijpt u?”

Langs de stallen der roofdieren betrad Paul de circustent, waar een aantal artisten en muzikanten rond de arena hadden plaatsgenomen. Zij vermaakten zich blijkbaar uitbundig met de wanhoop van een dame van twijfelachtigen leeftijd, die vergeefsche pogingen in het werk stelde om een drietal ponies eenig begrip van het getal vijf bij te brengen. De ponyrijdster striemde haar ongehoorzame en onbevattelijke dieren onbarmhartig met een lichte rijzweep, doch plotseling Paul bespeurend, beheerschte zij zich en nam hem met een nieuwsgierigen blik op. Farber stelde Paul als zijn gast voor en met een glimlach, die er geheel op berekend was het circuspubliek voor zich in te nemen, bood zij den jongeman de hand.

Glimlachend informeerde Paul naar de oorzaak van haar boosheid en na haar ponies een verstoorden blik te hebben toegeworpen, keek de Duitsche hem pruilend aan.

„De dieren zijn ongehoorzaam, meneer, het nummer schijnt eruit te zijn en zij hebben geen lust het opnieuw in te studeeren. Zij zijn de laatste zes weken in een balletscène opgetreden, ziet u, en nu hebben ze het vroeger geleerde weer vergeten. Het komt er natuurlijk wel weer in, maar het geeft nu een hoop last . . . Kom hier, Rudi, stom beest!” viel zij plotseling uit, toen een der ponies de voorkeur voor een wandeling aan den dag legde.

De Duitsche sprak vrij goed Hollandsch, evenals de overige vreemdelingen van het gezelschap, hetgeen te danken was aan hun langdurig verblijf in Vlaanderen en Nederland.

„Stelt u belang in paarden, meneer?” informeerde de Duitsche.

De directeur was Paul voor met een antwoord.

„Ja, meneer van Affelen is er zelfs een vriend en bewonderaar van, en hij blijft Sidi Moelay eenigen tijd gezelschap houden,” legde Farber uit.

„Ah . . .” liet de ponyrijdster zich glimlachend ontvallen, terwijl ze Paul nogmaals nieuwsgierig aankeek. „Dan zult u nog wel eens kunnen opmerken dat mijn dieren niet altijd zoo dom en ongehoorzaam zijn,” vervolgde zij, „gewoonlijk zijn ze heel gewillig.”

„Ja, onze Erna weet het er wel in te krijgen,” merkte de directeur met een breeden glimlach op, „er zit kracht in die poezele handjes en als zij haar mond opent voor een commando, dan . . .”

Farber zweeg quasi-verschrikt toen hij een toornigen blik van zijn medewerkster opving, die dergelijke toespelingen op de bazige en snibbige zijde van haar karakter niet scheen te kunnen verdragen. Op een wenk van zijn gastheer wendde Paul zich met een buiging van de verstoorde jongedame af en maakte daarop kennis met de andere aanwezigen, die voor het meerendeel van Duitsche of Belgische nationaliteit waren. Onder de Hollanders viel Paul een jongeman op van dertigjarige leeftijd, die door de anderen kortaf Hans werd genoemd.

Zijn oogen hadden een zwaarmoedige uitdrukking en zijn gelaat droeg een lijdenden trek, die zelfs zijn, overigens zeldzamen, glimlach als iets pijnlijks deed aanvoelen.

Volkomen in tegenspraak met dit melancholisch uiterlijk was de rol, die hij tijdens de voorstellingen speelde; Gottlieb Farber noemde hem den besten clown, dien hij ooit in een circustent had zien optreden.

„En nu hebt u met de voornaamste leden van ons gezelschap nog geen kennis gemaakt, meneer van Affelen,” begon de directeur, toen zij de tent verlaten hadden. „De fakir en zijn vrouw en de dompteuse, wier optreden de grootste attracties voor het publiek vormen, ziet u straks aan het diner. Als u wilt zal ik u nu even naar den wagen brengen, die voor uw verblijf is ingericht. Zooals u ziet zijn alle wagens genummerd, u bewoont compartiment nummer acht. In den wagen links van u huist de bureauist, rechts Mathama Akbar en zijn vrouw.”

„Een Mohammedaan?” vroeg Paul verrast.

„Neen, een Hindoe uit Engelsch-Indië,” antwoordde de directeur. „Hij is de fakir van ons gezelschap. Heeft u hun kunsten al eens gezien?”

„Ja, tweemaal, meneer. Eens in Dhallerah en voor de tweede maal bij een godsdienstig feest in Bombay. Ik weet echter niet of ik hun experimenten wel ernstig kan nemen, 't alles zoo geheimzinnig en...”

„O, maar alles is geen humbug,” viel de directeur Paul levendig en met nadruk in de rede. „Velen van hen die zich in circussen en op kermissen voor fakir uitgeven, zijn niet meer dan bekwame goochelaars, wier eenige verdienste bestaat in de ongeloofelijke handigheid, die zij zich hebben eigen gemaakt. Maar er zijn er ook — en onder hen voornamelijk de echte Hindoefakirs — die over een wonderlijke en geheimzinnige kracht en macht beschikken, die voor oningewijden aan het bovennatuurlijke grenzen.

De invloed die van hen uitgaat, behoort tot de nog niet opgeloste raadselachtige eigenschappen van de menschelijke natuur en vindt zijn oorsprong in krachten, die ongetwijfeld in ieder mensch aanwezig zijn, maar die slechts bij uitzondering tot een hoogen graad van ontwikkeling komen. Tot op zekere hoogte berust alles wat een echte fakir vertoont op suggestie van anderen en op auto-suggestie en deze is een geweldige macht, waaraan zelfs de natuurlijke functies van het lichaam onderworpen schijnen te zijn.

Mathama Akbar is ongetwijfeld een echte fakir. Uit de wonden die hij zichzelf toebrengt vloeit zelfs geen druppel bloed. Hij doet in het geheel niet geheimzinnig met zijn kunst, zooals anderen, en zegt zelf de oorsprong van zijn kracht niet te kunnen verklaren en de grenzen daarvan niet te kennen.

Voor ik hem engageerde, heb ik frappante staaltjes van zijn kracht gezien. Ik zag hem heen en terug loopen over het water van een wetering, die zes meter breed was. Ik was werkelijk verstomd en bevreesd voor zoo'n verschrikkelijke macht, die zelfs de natuurwetten aan zich onderwierp en die mij daarom bovennatuurlijk toescheen. Zelf overtuigde ik me ervan dat er waterdruppels aan zijn kousen en sandalen hingen en toch bleek tenslotte alles een truc te zijn geweest. Mathama Akbar had me daar aan den waterkant eenvoudig gesuggerd dat hij op het water liep, in werkelijkheid was hij geen millimeter van zijn plaats geweest en kousen en schoenen bleken kurkdroog te zijn.”

„Dus dan zou alles terug te brengen zijn tot suggestie, bedoelt u?” vroeg Paul verrast.

„Neen, neen, volstrekt niet,” ontkende Farber haastig. „Een vraag, meneer van Affelen; heeft u de voorstelling al eens heelmaal bijgewoond, heeft u den fakir al eens zien optreden?”

„Neen, ik ken hem niet,” antwoordde Paul.

Koffiemaaltijd op het boerenhof te Winterswijk

„Welnu, tijdens de voorstellingen doorsteekt hij zich den bovenarm met een vlijmscherp dolk. En hoewel hij sterke staaltjes te zien geeft van massasuggestie, is hierbij van een truc of van inbeelding geen sprake. Wel suggereert de fakir zichzelf ongevoeligheid voor pijn en de macht die hij oproept houdt ook de bloedstorting uit zijn wonden tegen. Een verklaring, een volkomen natuurlijke verklaring, is hiervan nog niet te geven, hoewel zij ongetwijfeld aanwezig moet zijn. De wetenschap staat echter voor het oogenblik nog voor een raadsel,” eindigde Farber schouderophalend.

„De fakirs zelf beweren toch over het algemeen, dat zij hun gave aan bovennatuurlijke bevoorrecht danken, nietwaar?”

„Ja, godsdienstige dwepers en bedriegers, die indruk willen maken, doen het voorkomen alsof zij wonderen verrichten, maar dat is natuurlijk onzin. Mathama Akbar is echter volkomen oprecht en spreekt van een natuurkracht die vroeg of laat verklaard zal worden, evenals de gave van voorspelling die hij schijnt te bezitten.”

„Waarzeggerij?” vroeg Paul verbaasd. „Behoort dit dan niet tot het domein der bedriegers?”

„Bijna alles wat ervoor doorgaat wel,” antwoordde Farber beslist. „Maar de gave die deze Hindoe bezit en die, naar hij verzekert, bij meer menschen gevonden wordt, is van een bijzondere soort. Zij schijnt identiek te zijn met het zoogenaamde gedachtenlezen. U zult zich wel herinneren dat sommige personen, die ook hier in het openbaar zijn opgetreden, verborgen voorwerpen wisten op te sporen, door met den persoon, die de voorwerpen verstopt had, in lichamelijk contact te treden. Zooiets kan ook Mathama Akbar. Maar daarenboven krijgt hij voorstellingen van iemands leven en van gebeurtenissen daaruit, als hij den pols van den betrokken persoon vasthoudt.”

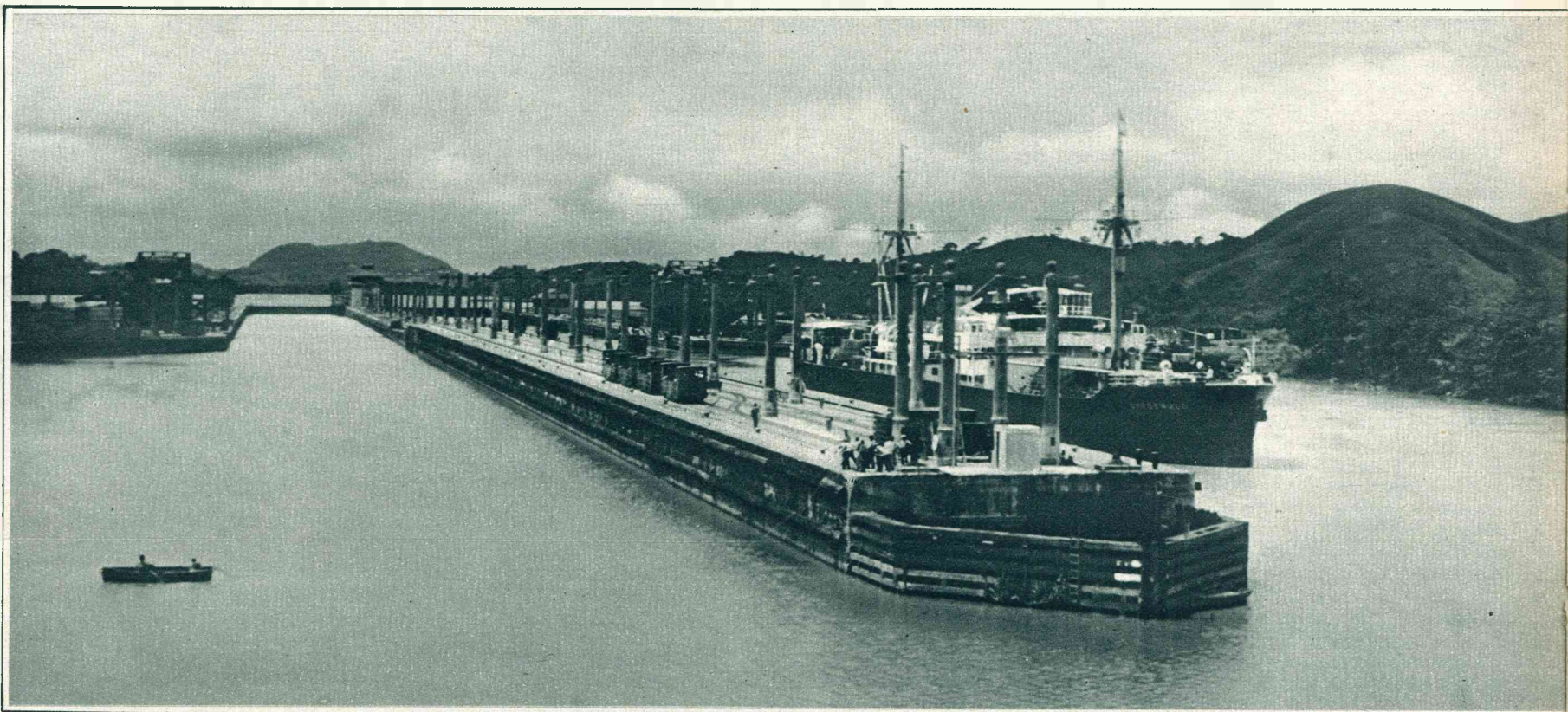
„En gelooft u aan de betrouwbaarheid van zulk een voorspelling?” vroeg Paul.

„Ja! Mathama Akbar gebruikt deze gave niet om er geld mee te verdienen en hij laat zich slechts hoogst zelden overhalen om iemands toekomst te voorspellen. Maar hij heeft me verzekerd dat de enkele voorspellingen die hij heeft gedaan, tot op de letter zijn uitgekomen. En als hij me dat zegt, geloof ik het, de man is absoluut betrouwbaar en niet maar de eerste de beste. In vertrouwen wil ik u wel zeggen dat hij tot den oerouden Hindoe-adel behoort en afkomstig is van Khairabad aan den rechteroever van den Indus. Hij was bestemd om zijn vader op te volgen als wazir van de provincie, maar hij trouwde met de dochter van een Indische groote, die in het geheim tegen het Engelsch gezag kupte. Door dit huwelijk maakte hij zich onmogelijk, waarom hij met zijn vrouw, Rani Sitak zijn land verliet en naar Europa ging. Hier noodzaakte zijn financiële positie hem naar een middel van bestaan om te zien en zoo kwam hij er toe zich als fakir aan mijn gezelschap te verbinden. Zooals ik u reeds zei, stel ik het volste vertrouwen in zijn kunst.”

Bij de sluis te Oudenvrijn (Utrecht)

(Wordt voortgezet)

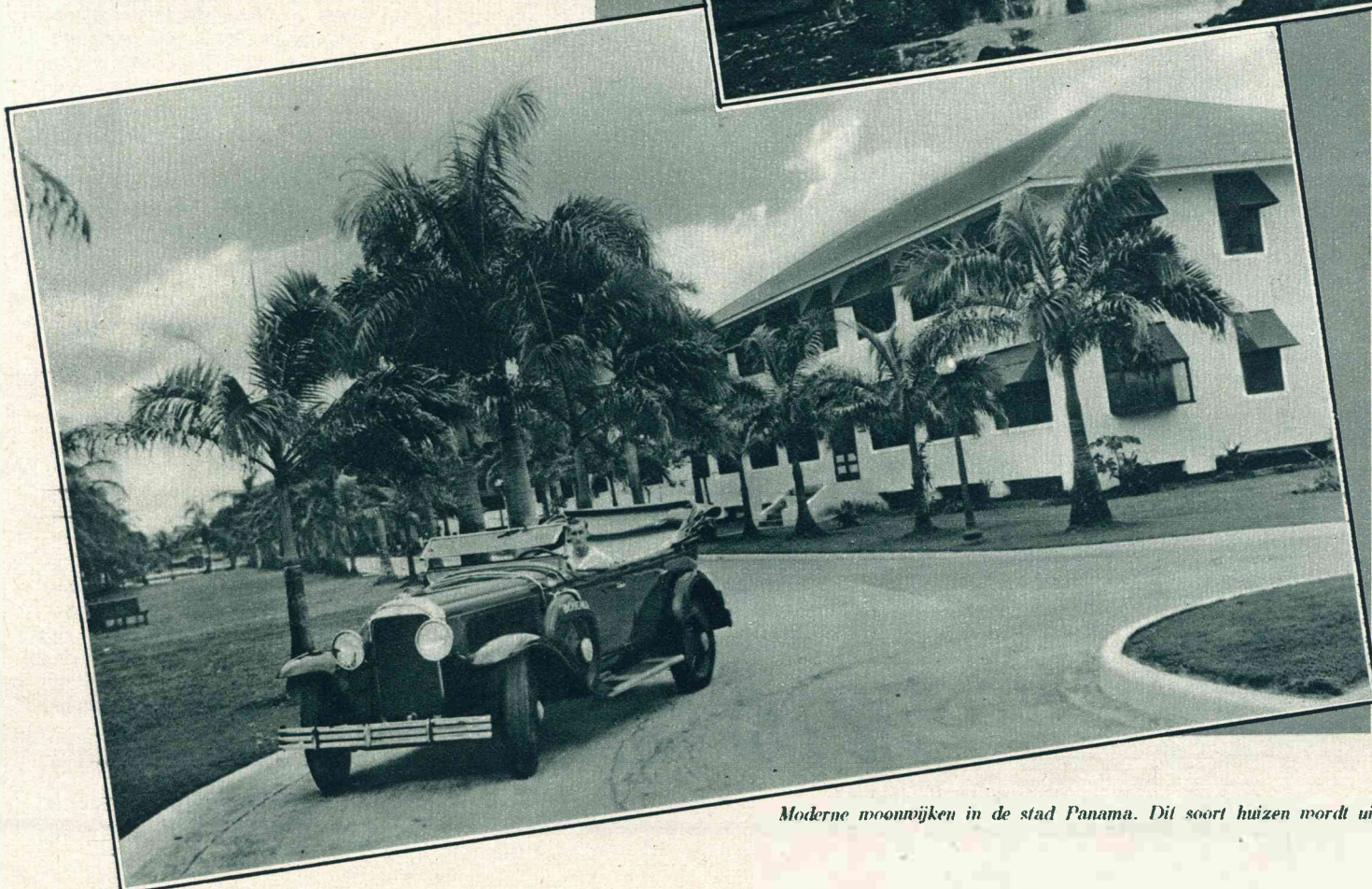
Het Panamakanaal bij Pedro Miguel Lock.

Zwerftocht DOOR WEST- INDIE

SLOT

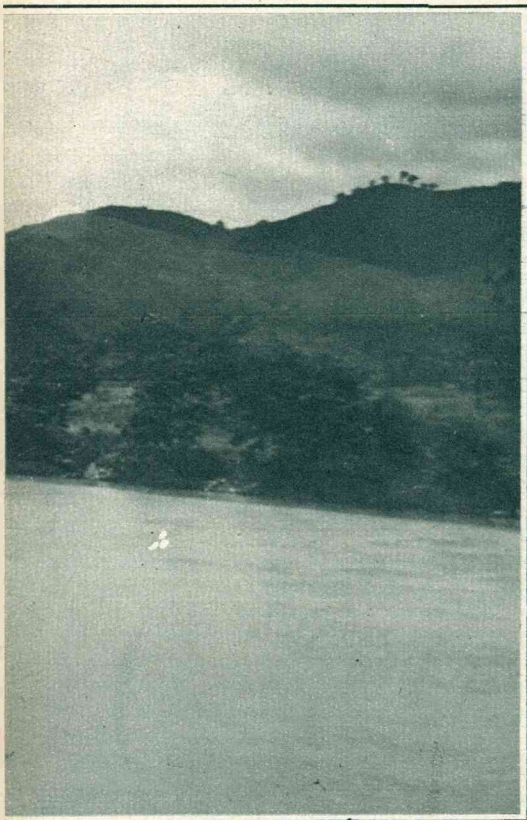

In de omgeving van het stadje Puerto Limon, aan de kust van Costa Rica.

Moderne woonwijken in de stad Panama. Dit soort huizen wordt uitsluitend door Amerikanen bewoond.

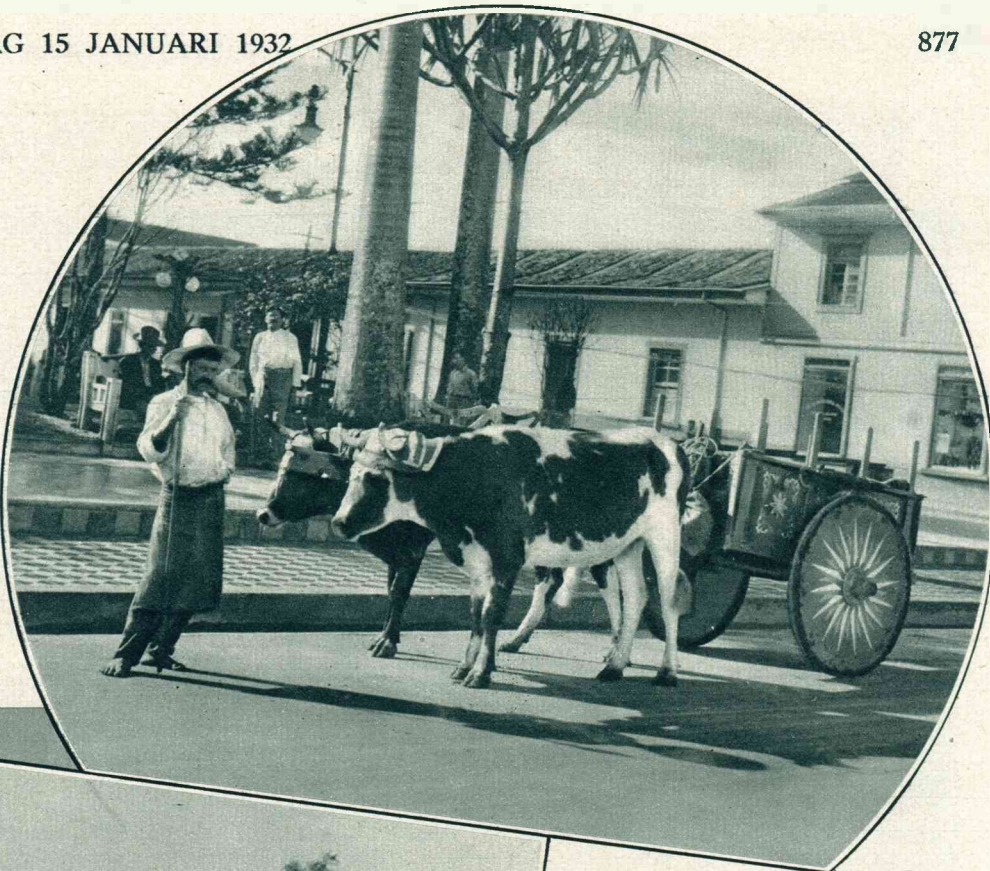
De republiek Panama, welker havenstad Cristobal wij vervolgens bezoeken, wordt geheel door Amerika beheerscht. De Amerikanen hebben, na de Fransche mislukking in 1904, het wereldberoemde Panamakanaal, dat de verbinding vormt tusschen den Stillen en den Atlantischen Oceaan verder afgegraven. Met zware forten beschermen zij den toegang tot het kanaal. Geen wonder, dat de invloed der Vereenigde Staten groot is in dit land. Alle Amerikaansche goede en slechte gewoonten zijn hier onder de menschen aan den wal ingeburgerd. Het rassenonderscheid is hier zeer sterk merkbaar. De

sloten. Alles geschiedt zonder geschreeuw; bevelen worden gegeven door middel van belsignalen. Het water voor de sluisen wordt verkregen door afdamming van een in de nabijheid stroomende rivier. Wat denkt u, dat zoo'n doorvaart kost? Het tarief is 1.20 dollar per ton; zoodat voor ons schip maar eventjes 15000 dollar moet worden neergeteld!

De lengte van het geheele kanaal is 72 k.m., waarover wij acht uur varen.

In Panama bezoeken wij nog enkele kleinere plaatsen; ook in de repu-

San José-Costa Rica. Een der vele fraaie, handbeschilderde ossenwagens, die door het landvolk worden gebruikt.

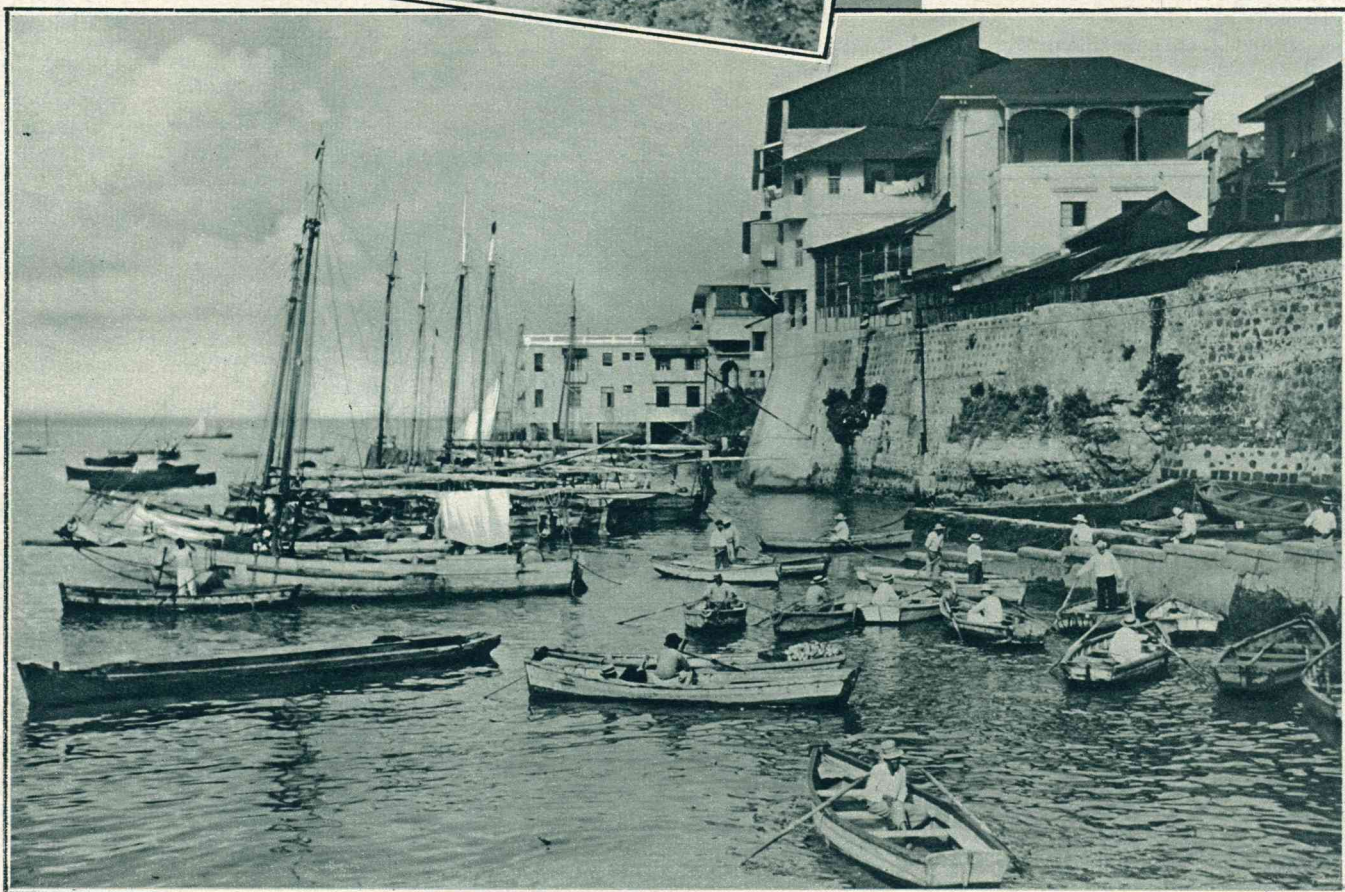
De rotsachtige kust van Costa Rica.

negers, die het grootste gedeelte der bevolking van Cristobal vormen, mogen bijvoorbeeld alleen door de achterdeur de winkels binnenkomen. Maar de hospitalen, regeeringsgebouwen, wegeaanleg zijn grandioos.

Evenzoo de bewaking van de zgn. „Canal-Zône”. Minstens honderd militaire vliegtuigen zijn hier bijeengebracht, de forten zijn van het modernste geschut voorzien, bom- en torpedo-werkplaatsen zijn er een half dozijn. Neen, aan de bewaking van de uitgangen van het kanaal ontbreekt werkelijk niets.

De sluiswerken maken een geweldigen indruk. De schepen worden door drie achter elkander gelegen sluisen 30 Meter boven den zeespiegel gebracht. De daarvoor benodigde tijd bedraagt nog geen 15 minuten. Het schip krijgt aan iedere zijde drie door batterijen gedreven lokomotiefjes, die als „trekpaard” dienst doen. De sluisdeuren worden vanuit een centraal gebouw geopend en ge-

Aan de kademuren van de stad Panama.

JUFFROUW PHYLLIS BROWN

DOOR HALLIWELL SUTCLIFFE

De hoofdredacteur zat in zijn leunstoel en keek knorrig naar 't restantje van de ochtendpost.

„Zoo,” mopperde hij, „wou meneer Jordan me spreken! Wil me natuurlijk 'n serie aansmeren. Zal niet gaan. Ik wil af en toe een verhaaltje van hem nemen, maar ik bedank voor zoo'n lintworm. Pff! Weer 'n pakje verzen... Ode aan een nestelende zwaan.” „De leeuwerik en haar jong” — wat moet ik nou met jonge zwaantjes beginnen... ach... ja binnen!” onderbrak hij zichzelf, wijl er op de deur gebonsd werd. „O, ben jij 't? Ik zit te werken.”

De schrijver was een vriend, liet zich dus zóó maar niet afpoederen. Hij legde zijn hoed en stok neer, ging op een hoek van het bureau met zijn beenen zitten zwaaien, en trok een gezicht, alsof hij wou blijven logeeren. De redacteur hanteerde zijn brieven, en wou den vriend niet aankijken; maar de schrijver scheen ongevoelig voor die wenken.

„Ik ben even naar mijn uitgever geweest, ik kwam hier langs, en ik dacht, weet je wat, ik loop even aan. Best baantje heb jij.”

„O,” zei de hoofdredacteur.

„Geen zorg, geen gejaag op ideeën — alleen maar de pret, ons stakkers bij bosjes 't bosch in te sturen. Net zoiets als patrijzen schieten — er passeert een zwerm schrijvers — je mikt — een stelletje veeren, en twee magere lijkes op 't gras.”

„Ik wou maar dat je ophoepelde! Zie je niet, dat ik 't druk heb?”

De schrijver schoof wat opzij, om makkelijker te zitten, en stak een sigaret aan.

„Waarom werk je niet 's nachts! Dan lukt 't veel beter — ga vanmiddag mee roeien!”

De hoofdredacteur kreunde. „Dat praat over roeien tegen iemand, die aan 'n bureau geketend zit,” zei hij. „Ik wou, dat ik je nooit gekend had. M'n hoofd vol zorg...”

„Dat komt omdat je je vak niet kent, jog!”

„Dat zal wel,” zei de redacteur lijdzaam.

„Je bent zoo vervloekt knijperig. Medewerkers zijn voor jou 'n soort bedelaars, hè? Ze werken voor 'n aalmoes!”

„In ieder geval zijn ze soms verbazend lastig,” zei de hoofdredacteur. „Vind je 't buiten niet frisscher?”

„Eerst mijn sigaret op. Waarom heb je zulk bocht in je tijdschrift?”

„Ik heb 't beste goed, dat er in Londen te krijgen is.”

„Verbeelding! Weet je, wat jij doen moet? Prijzen betalen, waar Croesus van duizelt. Dan gaat de verbeelding van een schrijver aan 't werk. Probeer 't maar eens, dan zul je zien, wat 'n denkerende dingen of je krijgt. Schrijvers zijn teer van constitutie; ze moeten een prikkel hebben.”

„Een schop moeten ze hebben,” vond de redacteur. „Wou je vanzelf gaan, of zal ik even...”

„Maak je niet moe. Ik voel me hier heerlijk. En ik wil je bekeeren ook. Geef ons 'n machtiger prikkel en je krijgt...”

De hoofdredacteur stond op. Hij was een geduldig mensch, en hield niet van geweld: hij liep dus bedaard naar de deur.

„Ik moet even naar Van den Berg en naar Schürmann,” zei hij kortaf. „Over 'n uur of anderhalf ben ik wel terug. Je gaat wel weg, als je klaar bent.”

Hij wou alleen maar een kopje koffie gaan drinken, maar de list had op den vriend geen andere uitwerking, dan dat hij traag ging staan en den stoel van den hoofdredacteur innam.

„Best, kerel, trek je van mij maar niets aan. Ik moet een paar brieven schrijven. Mag wel papier van jou nemen, hè? Merci. Dus je gaat niet mee roeien?”

Maar de hoofdredacteur was reeds de halve

trap af, onverstaanbare termen mompelend.

Nauwelijks was hij 't gebouw uit, of een dame, met een wonder van een hoed en keurige schoentjes, kwam naar het loket van den portier.

„Is meneer Stevens boven?” vroeg ze.

De portier bracht met zijn gewone beleefdheid de hand naar het haar en zei „Ik geloof, dat ik hem zooveel uit heb zien gaan, mevrouw, maar ik zal even hooren.”

„Als meneer boven is, zeg dan maar niet, wie er is,” zei de dame, met een lachje. „Zeg maar... juffrouw Phyllis Brown, en dat ik kom spreken over een verhaaltje.”

De portier glimlachte, draaide aan de nummerschijf van de huistelefoon, en lachte nog eens.

Intusschen zat de schrijver boven het redactiepapier te misbruiken; hij hoorde het belletje, en de gedachte kwam in hem op, dat 't wel aardig zou zijn, voor hoofdredacteur te spelen. Hij riep dus, de stem van zijn vriend nabootsend: „Hallo!”

„Een dame om u te spreken, meneer,” kwam van beneden de stem van den portier.

„Hm. Hoe heet ze?”

„Juffrouw Phyllis Brown wou u spreken over een verhaaltje.”

„O; wat is 't voor iemand — knap?”

„Ja meneer,” zei de portier met diepe overtuiging.

„Vraag dan maar of ze boven komt.”

De schrijver ging door met zijn brief, en trok dat ondoorgrondelijke gezicht, waartegen hij zelf zoo dikwijls was afgestuit.

„Oei,” mompelde hij, „nu kan ik die theoriejes van me eens in praktijk brengen. Eéns in mijn leven zal ik glorieus voor hoofdredacteur spelen, al zou 't me mijn kop kosten.”

Een verlegen klopje klonk van de deur.

„Binnen,” riep de schrijver met een grafstem.

Juffrouw Brown kwam binnen. Zij was het aanvalligste meisje, dat de schrijver ooit gezien had, sinds hij een pen kon vasthouden, en ze stond op den drempel naar hem te kijken met een kinderlijk schalkschen blik. De schrijver wist nu heel zeker, dat hoofdredacteur een best baantje was.

„O, pardon!” riep juffrouw Brown, blozend toen ze den man aan het bureau zag. „Ik — ik had den hoofdredacteur willen spreken.”

„Ja, dat ben ik,” zei de schrijver doodbedaard.

„Neemt u een stoel, juffrouw Brown. U wou me spreken over een kort verhaal?”

De dame had haar zelfbeheersching weer terug. Haar gezicht veranderde zoo snel, dat de schrijver er zich wel over had mogen verwonderen. Maar hij verwonderde zich niet. Hij ging op in zijn idee, den hoofdredacteur te spelen, en vond zichzelf verbazend leuk.

„Ja,” zei juffrouw Brown verlegen, „ik had een verhaaltje ingestuurd...”

„Hm,” deed de man gewichtig. „Hoe heette het? We krijgen er zooveel, ziet u. Kijk, laden vol,” en hij trok twee of drie laden half open.

„Ja, dat weet ik,” zei juffrouw Brown. „Er schijnt voor mij in ieder geval niet veel ruimte op over te schieten...”

De schrijver voelde zich week worden. Hij had de neerslachtigheid in haar oogen gezien... ja, 't was goed, hoofdredacteur te zijn!

„Dat moet u niet zeggen,” riep hij opgewekt. „Bovenaan is er altijd ruimte, ziet u? En... eh... nu herinner ik me dat verhaaltje van u. 't Was buitengewoon goed. Ik herinner 't me heelemaal, behalve den titel... hoe heette 't ook weer?”

Juffrouw Brown keek zeer onschuldig en zeer vertrouwend. „Wat 'n kerels,” dacht de schrijver, „dat ze niet blindelings alles van 'r aanpakken...”

„'t Heette „De Bedriegers,”” zei ze schuw. „'t Ging over een redacteur, die groot was...” ze keek bewonderend naar den schrijver, „en sterk, en knap...” weer zochten haar oogen de zijne, met klaarblijkelijke bewondering, „en die werd verliefd op...”

„Ja, natuurlijk,” riep de schrijver levendig, „nu weet ik 't weer heelemaal.”

Intusschen kwam de hoofdredacteur terug van zijn kopje koffie. De portier keek hem strak aan, en scheen verbluft.

„Heb je meneer De Jong beneden zien komen?” vroeg de hoofdredacteur.

Meneer de Jong was de schrijver, en Stevens voelde zich volkomen in staat, hem er uit te gooien, als hij nog niet weg was.

„Ik geloof 't niet, meneer,” zei de portier.

„Zoo'n lammeling,” zei de hoofdredacteur. „Kom even met 'n brandspuit, Van Tienen; meneer De Jong moet er uit geslingerd worden.”

Hij wou juist de trap opgaan, toen Van Tienen zijn mouw aanraakte.

„Pardon, meneer, maar ik geloof, dat meneer de Jong een grapje uithaalt. Ik heb zooveel naar boven gebeld, meneer, en ik dacht, dat u antwoordde, en toen heb ik juffrouw Phyllis Brown naar uw kamer gestuurd.”

De hoofdredacteur keek blanco.

„Phyllis Brown? Wie is dat?”

„Dien naam heeft ze opgegeven, meneer,” zei de ander diplomatiek, en de hoofdredacteur vroeg zich af, waarom de stille beschermmer van zijn kamereenzaamheid zoo tastbaar grijsde. Hij dacht zeker aan De Jong met zijn naargeestige grappen.

„En is ze nu boven bij meneer de Jong?”

„Jawel, meneer.”

„Je bent niet wijs, Van Tienen,” zei de hoofdredacteur. „Enfin, als De Jong met alle geweld gauw dood wil, moet hij 't zelf weten,” en hij ging de trap op en het eerste bordes over. „Die halve gek,” dacht hij op de tweede trap, „ik wed om een tientje, dat hij voor mij speelt, en dat mensch fabelachtige geldsommen belooft. Hij kan wel leuke dingen schrijven, maar hersens heeft ie net zooveel als een kuiken.”

De hoofdredacteur ging niet overhaast zijn kamer binnen, en niet door de gangdeur. Hij wou eens kalm afluisteren, wat de schrijver babbelde, en de andere deur van zijn kamer, die van 't archief, kwam vlak achter den stoel uit, waarop de bezoeker op 't oogenblik zat. Geruischloos zette

Schilderachtig hoekje bij Didam.

*Te Zwolle. — Het hoekje der
Turf-schippers aan het Weezenland.*

hij die deur op een kier, en luisterde, onopgemerkt door de twee in de kamer. De stemmen klonken wat vreemd tegen dien hollen cementen achtergrond, maar hij verstond de woorden toch stuk voor stuk.

„En de heldin,” zat de schrijver te praten, terwijl zijn oogen langs het figuurtje van de bezoeker gingen, „had bruin krulhaar, en oogen als een turkooizen zee, en een kin, waar de Grieksche beeldhouwers niet tegen opkunnen, en de redacteur werd verliefd op de heldin. Hoe kon 't ook anders? Zooals ik al zei, 't is een uitstekende bijdrage.”

De dame scheen ontroerd door zooveel welwillendheid.

„Ik... ik ben zoo blij, dat u 't aardig vindt,” stamelde ze. „Dus neemt u 't aan?”

„Dat spreekt vanzelf. Wat ik zeggen wou — wat hebben we voor uw laatste verhaaltje ook weer betaald?”

Achter de deur glimlachte de hoofdredacteur sardonisch.

„Ik... ik geloof vijf pond,” zei juffrouw Brown. „Ja, ik weet 't zeker, want ik heb er dit hoedje voor gekocht, en een snoezige veeren boa, en...”

De schrijver straalde gewoon van welwillendheid.

„Nu, beste jongedame,” zei hij, „ik heb besloten, voortaan een andere lijn te volgen. De literatuur wordt niet voldoende betaald.”

Juffrouw Brown keek verwonderd, maar zei alleen, dat ze 't natuurlijk volkomen met hem eens was.

„Ik heb vanmorgen nog tegen mijn sub-redacteur meneer Stevens, gezegd...”

„Wat 'n mormel,” mompelde de man achter de deur. „Gooit 't geld van de zaak weg, en noemt mij... nu draai ik 'm vast en zeker zijn nek om.”

„Zooals ik tegen Stevens zei,” ging de schrijver onverstoorbaar voort, „goede verhalen moeten goed betaald worden. Ik stel me voor, uw honorarium voor de toekomst te verdriedubbelen.”

„O, dank u!” riep de dame aangedaan.

Op dat moment belde de telefoon op het bureau weer, en De Jong greep schaamteloos den ontvanger.

„Ja?” riep hij.

„Een heer voor u, meneer.”

„Zeg maar, dat hij naar de maan loopt. Ik heb 't veel te druk. Hoe heet hij?”

„Ik moet er een eind aan maken,” dacht de man achter de deur. „Een grap is een grap, maar De Jong is niet zoo schrander, als hij zich verbeeldt... hij stuurt den boel in de war...” Maar nog roerde hij zich niet.

„'t Is admiraal Wilcom, meneer,” zei de stem langs den draad, „hij wou over dat vlootartikel spreken.”

„Zoo, wou hij dat,” zei De Jong, nog steeds de stem van den hoofdredacteur nabootsend. „Dan zal hij toch heusch 'n half uur moeten wachten. Ik heb 't nu te druk.”

De schrijver wendde zich weer tot juffrouw Brown.

„'t Is maar een admiraal,” zei hij. „Die lui loopen hier de deur plat. Ik wou u vragen, of u niet een serie voor ons kon schrijven. Laten we zeggen twaalf verhalen met diezelfde heldin, met bruin krulhaar en oogen als een turkooizen zee... en dan een keurige jonge held, die talent heeft...”

„Ik geloof wel, dat ik 't kan,” zei juffrouw Brown bescheiden.

„Da's dan afgesproken. We willen voor goed werk goed betalen. Stevens, mijn sub, is 't met me eens. Rekent u maar op tweehonderd pond per stuk. En we willen ook de banden met onze beste medewerkers versterken. Als u straks om één uur vrij bent, zou ik 't heel prettig vinden, met u in de stad te lunchen. Wou u me nog iets vragen? Wel vertjoept...”

De echte hoofdredacteur had het hoofd om de deur heengestoken, en daardoor zijn plaatsvervanger den laatsten uitroep ontlokt.

Juffrouw Brown keek om, en gaf een gillette, en stond op. Maar De Jong was zichzelf al weer meester.

„O, ben je daar Stevens!” zei hij luchtig. „Ik vertelde juist aan juffrouw Brown, dat we haar werk zoo goed vinden. Kom hier, dan zal ik je even voorstellen.”

Stevens kwam naar voren zonder een spier te vertrekken, en juffrouw Brown maakte netjes een buiging, hoewel zij aan verborgen emoties ten prooi scheen te zijn.

„Ik kom net van de directie,” zei Stevens kalm tot den man, die zijn stoel had ingenomen. „Ik moest je zeggen, dat je te hooge prijzen betaalde, zonder hen te raadplegen. Ze waren nogal kwaad, en ze zeiden, als je weer zulke dingen uithaalde, moest je 't maar uit je eigen zak betalen.”

De heer De Jong zweeg. Hij begreep niet precies, waar de ander heen wou, maar 't kwam toch in hem op, dat hij Stevens, of zichzelf, of allebei, er wel eens leelijk ingewerkt kon hebben. Hij begon te wenschen, dat juffrouw Brown maar niet gekomen was.

„O, eh... hebben ze dat gezegd?” vroeg hij mat.

Juffrouw Brown keek onschuldiger dan ooit.

„Dat vind ik nogal erg,” zei ze. „Zouden ze... zouden ze vijftien pond... honderdtachtig pond voor twaalf verhalen, te veel vinden denkt u?”

„Vijftien pond!” herhaalde Stevens ontzet. „Heeft meneer u vijftien pond voor een klein verhaaltje beloofd, juffrouw Brown?”

„Ja,” zei ze liefjes. „Ik vond 't zoo aardig...”

„Hm,” deed Stevens, „dat wordt lastig... als de directie dat niet wil uitkeeren, zal er iemand anders over de brug moeten komen.”

De schrijver kwam tot de conclusie, dat de grap niet half zoo leuk was, als hij vijf minuten tevoren gedacht had; hij had er opeens genoeg van.

„Ik doe 't niet meer, ouwe jongen,” zei hij. „Juffrouw Brown... 't lijkt niet erg netjes, achteraf bezien, maar... ik ben de hoofdredacteur niet. Die knaap daar is 't, en... 't was allemaal maar klets over die serie.”

Een snelle blik werd gewisseld tusschen Stevens en juffrouw Brown — een blik van begripen en van pret. Zij verloor opeens al haar meisjesachtigen eenvoud, en wendde zich tot den schrijver met een heftigheid, die hem deed huiveren.

„O ja?” riep ze, „allemaal klets? U denkt misschien door zoo'n uitvlucht van uw verplichtingen af te komen, maar ik zal onmiddellijk mijn maatregelen nemen!”

„Ik kan u geen ongelijk geven,” zei Stevens. „Hij had natuurlijk niet 't minste recht, om overeenkomsten te maken, maar dat maakt 't nog erger: hij heeft met u geldelijke overeenkomst

getroffen onder bedrieglijke voorwendsels. U zult in ieder geval uw geld wel krijgen.”

De schrijver zat verstomd. Hij begreep, dat hij 'n leelijken streek had uitgehaald — en dat iedere jury aan juffrouw Brown, als ze haar gezicht liet zien, het overeengekomen bedrag zou toewijzen.

Hij dorst niet te wachten op mogelijke vervolgen, maar greep blindelings naar zijn hoed en stok en verliet het vertrek. Maar op de tweede traprede bleef hij staan. Het was te gek. Hij moest juffrouw Brown tenminste probeeren te overtuigen, dat het niets was dan een grap. Zóó wraakzuchtig kon ze tegen een collega niet zijn. Hij ging terug, en deed de deur open van de kamer, die hij pas verlaten had. Op den drempel stond hij verstomd, want zijn voormalige vriend, de hoofdredacteur, boog zich over den stoel van juffrouw Brown en kuste haar.

Toen klonk er een stem, een gebroken en stamelende stem, die vruchteloos trachtte, met de oude luchthartigheid te klinken:

„Ga je gang maar hoor — doe maar net of ik er niet ben,” zei de heer De Jong. „Kus je je medewerkers altijd, Stevens? Misschien heb je liever, dat ik een anderen keer maar eens terugkom?”

„Ja,” zei de hoofdredacteur kalm, „ik kus een medewerkster altijd — als 't mijn vrouw is.”

De Jong keek eerst nog verslagener, en toen opgelucht. Als er over de heele linie grappen begaan waren, hoefde hij niet bang meer te zijn voor zijn honderdtachtig pond.

„Je hebt op alle manieren aan 't kortste eindje getrokken,” ging de hoofdredacteur voort. „Mijn vrouw wil graag, dat ik in de stad met haar ga lunchen, De Jong. Heb je zin om mee te doen?”

„Ja, doet u dat,” zei juffrouw Brown, met haar oude ongekunsteldheid, „dan kunnen we nog even nader over die serie spreken.”

Luid rinkelde de bel van de huistelefoon, en nu was het de echte Stevens, die luisterde. Er kwamen een paar korte zinnestjes, toen wendde de hoofdredacteur zich tot De Jong.

„De admiraal!” riep hij. „Dien hebben we al dien tijd laten wachten, Van Tienen zegt, dat hij blauw ziet. Weg jullie, alle twee! Ik heb de rest van den morgen hard nodig, om dien ouden heer weer te sussen.”

Toen De Jong de vrouw van den hoofdredacteur volgde de trap af, ontmoette hij een grijzen, forschen ouden krijgsman, die de trap opging met sprongen, moord en doodslag uitbrieschend.

„Da's de admiraal,” mompelde De Jong. „Arme Stevens!”

De Groote Markt te Groningen met het Stad

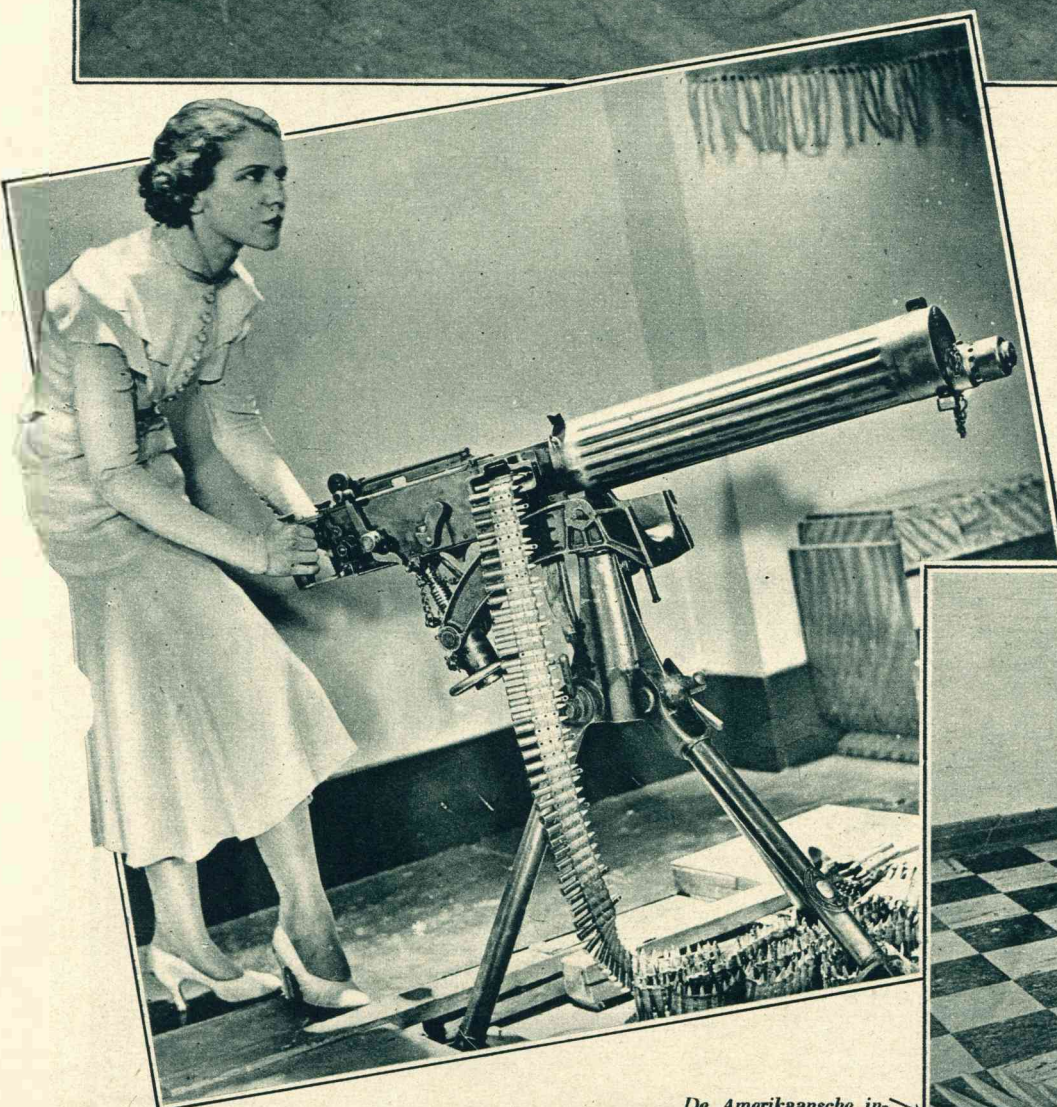

met het Stadhuis, ongeveer een eeuw geleden

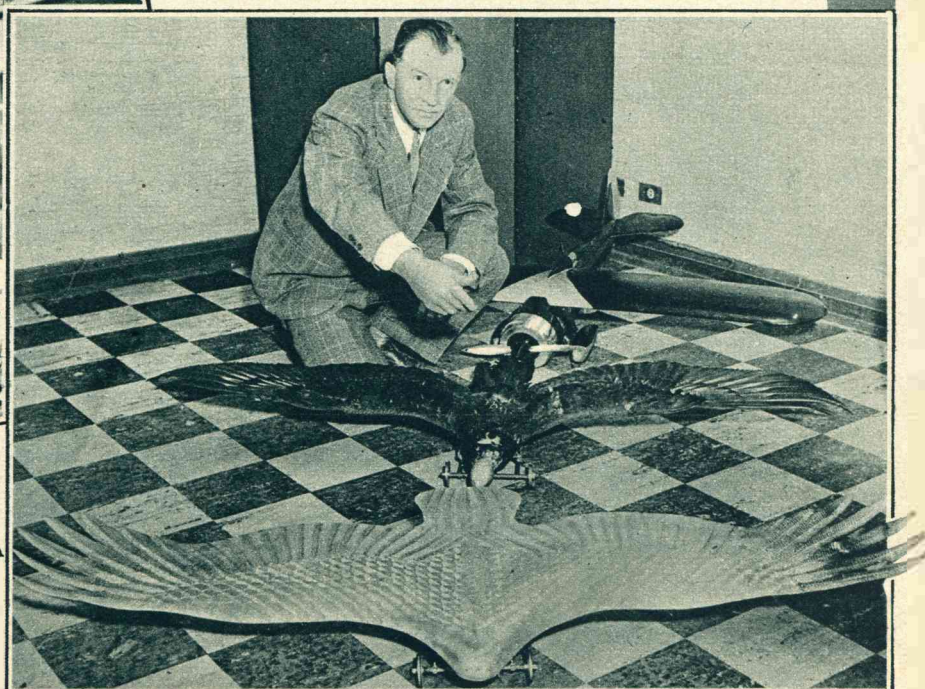
De koormeisjes van de Anglicaansche kerk te Norbury, dragen tijdens de diensten deze costuums in blaauw en wit. In Engeland meent men, dat zij zoo 't meest op Hollandsche meisjes gelijken.

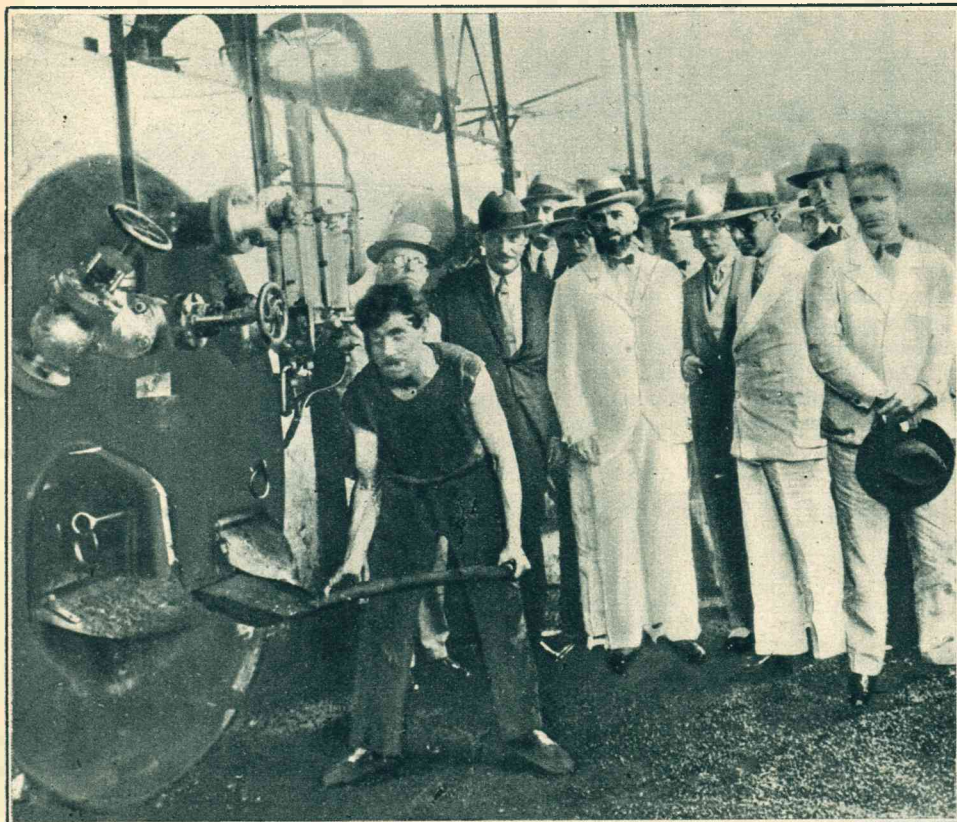
CURIOSA

Een „gangster” van Chicago? Neen, de Engelsche actrice Betty Norton moet dit machinegeweer in een nieuwe bandietenfilm bedienen en oefent zich nu in de studio.

De Amerikaansche ingenieur Montgomery wil vliegmaschinen bouwen, naar het principe van het vogelskelet. Enkele modellen heeft hij reeds vervaardigd.

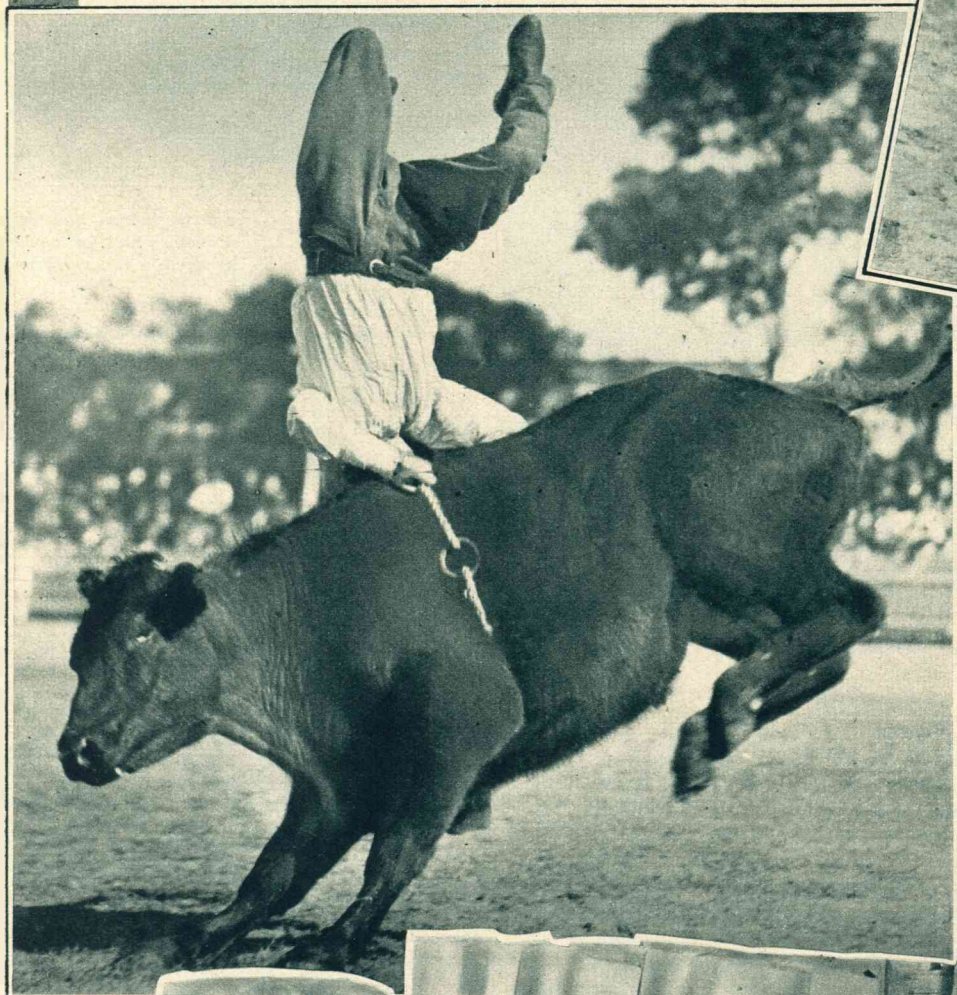

In Brazilië vernietigt men door allerlei maatregelen de overvloedige koffieoogsten. Eerst werd de koffie in zee goorpen, thans wordt zij op fabrieken te Rio de Janeiro verstoekt.

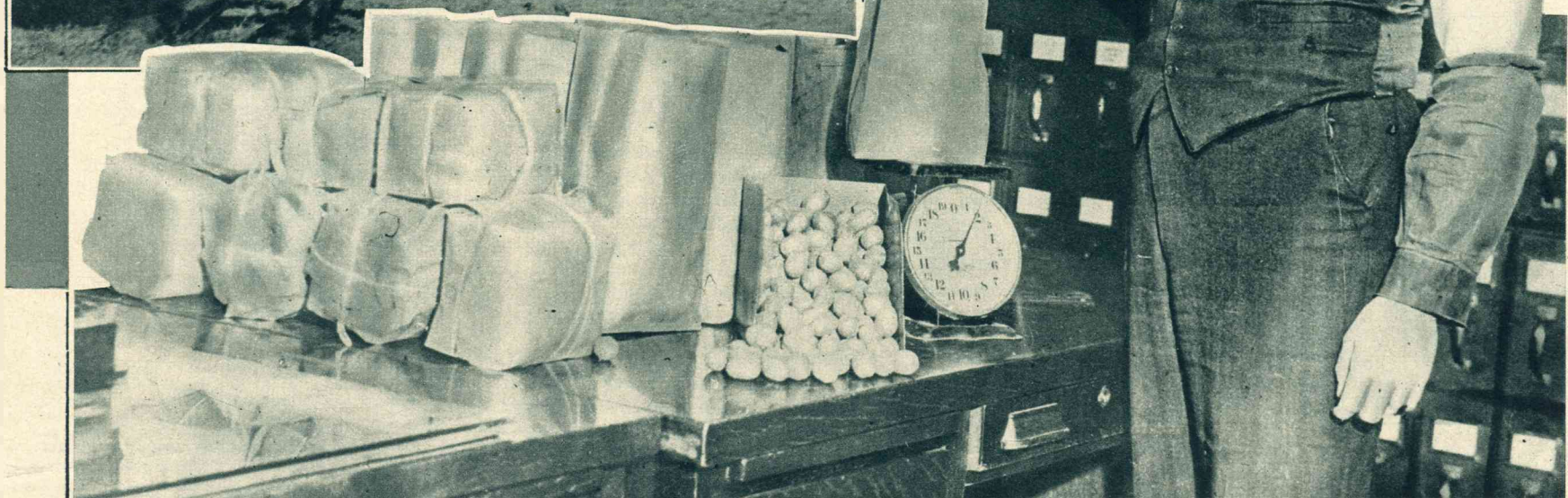

Bobette, een chimpansee, die, tot een Berlijnsch variété-gezelschap behoort, verricht dit staaltje van dressuurkunst.

Een gevaarlijk volksvermaak te Melbourne. Het berijden van wilde stieren.

Evenals in Duitsland is het den Amerikaanschen boeren geoorloofd hun belasting in waren te betalen. Een belastingambtenaar in Detroit ontving 500 pond noten, waarmede de pachtsom betaald was.

VROUWENLEVEN

De garnering speelt een groote rol bij de nieuwe voorjaarsmodes

Ja, de garnering van onze japonnen, hoeden en mantels zal in het komende voorjaar 'n groote rol spelen. Het is voorloopig gedaan met de eenvoudig gewerkte japonnen, waarvan het materiaal de hoofdzaak uitmaakte.

Voor halsuitsnijdingen is de V-vorm de meest gewilde, hetzij hij door revers van afstekende lichte kleur, door 'n fichu, ofwel door 'n draperie-effect van de japon zelf wordt verkregen. Ook kleine écharpes van fijn handwerk en gilets van afstekende kleur moeten zich leenen tot het verkrijgen van de gewenschte lijn.

Zeër vaak herhaalt zich de garnering van de taille bij de mouwen, welke soms zoo wijd zijn als die van 'n kloosterhabijt en soms nauw den pols omspannen. Er zijn pofmouwen in allerlei vorm, ofwel versierd met handwerk, ofwel van 'n afstekende kleur georgette, er zijn knoop-garneeringen, alleraardigste garneringen bij de sluiting aan den pols en er is de epauletten-garneering.

Van zulk een epauletten-garneering geeft onze eerste foto een voorbeeld. De hier afgebeelde japon werd door het modehuis Courtot ontworpen in zwart crêpe satin. De 'taille is op moderne wijze gedrapeerd, terwijl ook de ineen-

gewonden ceintuur een der nieuwste modesnuffjes weergeeft. De garnering bestaat verder uit ajour-naaisels, welke entre-deux vormen.

Er wordt veel dergelijk fijn handwerk voor garneringen aangewend; ook franje en plissé's, gevlochten georgette, pelerine-garnituren, groote witte piqué-revers bij zwart wollen stof, enzovoort.

Sommige Parijsche modehuizen lanceeren eigenaardige kleuren-contrasten. Clair Soeurs, bijvoorbeeld, toont een groote voorliefde voor tomatenrood met groen, anderen frequentereen tomatenrood met beige, of zwart met helgroen.

Zwarte japon met garnering van gevlochten georgette in zwart en groen.

Het nieuwe bloemenmofje met bijbehorend hoedje, met witte Parma-viooltjes.

Zelfs bij de mantels, welke tegenwoordig meer garnering krijgen dan ooit, werkt men met kleuren. Men neemt 'n écharpe van sterk contrasteerende kleur, ofwel revers, ofwel bia's. Ook panter- en luipaardvellen worden veel voor garneringen aangewend, soms in samenstelling met leder.

Voor lingerie wordt buitengewoon veel handwerk in allerlei vorm gebruikt. Men beweert zelfs, dat in het komende jaar alle machinewerk op dit gebied door nijvere bekwame handen zal worden verdrongen.

Ook pullovers, vesten, sjaals en mutsen van sierlijk handwerk komen weer echt in eere, zoodat velen onzer de gelegenheid zullen krijgen, op dit gebied haar kunnen te toonen.

Madame Agnes maakt voor haar nieuwe modellen veel gebruik van bloemen-arrangementen. Zij is de uitvindster van de bloemenmof, zooals we er hierbij een in beeld geven met het bijbehorende hoedje. De mof bestaat uit witte Parma-viooltjes. Ook de cache-peigne van het bijbehorende hoedje — een model van Jeanne Loew — bestaat uit dezelfde bloemen. Voorloopig zullen dergelijke modellen vooral aan de Riviéra gedragen worden.

De sierlijke zwarte japon van onze derde afbeelding, ontworpen door het modehuis Kuschnitzky & Gerst, heeft de allernieuwste garnering van gevlochten georgette zwart met groen, zoowel langs de halsuitsnijding als bij de wijde, bij den pols samengevatte mouwen.

PAULA DEROSE.

Japon van zwart crêpe satin, met een nieuw taille-arrangement en ajour-naaisels ter garnering.

Tot de allernieuwste snuffjes op 't gebied van bontmantels behoren de korte, nauwsluitende jasjes, welke vaak niet verder dan de taille reiken. Het hierbij afgebeelde modelletje is, evenals het barethoedje en de kleine ronde mof, vervaardigd van Mahonikleurig astrakan. Een breede peau de suède ceintuur geeft het geheel een aardig sportief cachet.

Binnen Vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 13

„Gesteld, dat de inbraak op de Grange tusschen elf en twaalf uur plaats had. De huisbewaarder verklaart om half elf naar bed te zijn gegaan en heeft niets gehoord, ofschoon hij naast de garage slaapt, waaruit de auto gestolen is. Als de inbreker om half elf in het huisje van den huisbewaarder nog licht heeft zien branden, zal hij zoo goed als zeker nog een uur gewacht hebben, in de veronderstelling dat de bewoner dan wel vast in slaap zou zijn. Dus is hij zeker niet eerder dan half twaalf — op zijn allervroegst kwart over elfen — aan 't werk gegaan. Omstreeks dat tijdstip, of wellicht iets vroeger, hebben de gebroeders Barnett Trend Hall verlaten, om naar hun eigen buiten terug te gaan; een afstand van circa twaalf mijl van huis tot huis. Zij moesten de Grange voorbij.... heeft dit feit iets te maken met de vermissing van het tafelgerei of niet? Met den bekenden ruk ging Greenwood's hoofd omhoog en hij vervolgde zijn wandeling. Er bestond een zekere connectie tusschen de bewoners van Barnes en die van Trend Hall door de beide Chineesche afgodsbeelden. Was er misschien ook een schakel, die eerstgenoemde heeren verbond met den diefstal van het goudwerk? De Grange was van den straatweg af zichtbaar — het huis lag er niet ver van af — de inbreker zou natuurlijk een lamp of lantaarn moeten hebben gebruikt en waarschijnlijk waren er thans geen blinden of gordijnen voor de vensters. De Barnetts wisten ongetwijfeld, dat Sir Anthony van huis was, en als ze het licht hadden gezien — en het lag voor de hand dat ze het hadden gezien — waren ze misschien op onderzoek uitgegaan, hadden den dief op heeterdaad betrappt en hem, met zijn buit inclus, in handen gekregen.

Die theorie sloot als een bus, vond Greenwood. Ze verklaarde waar het gouden tafelgerei was gebleven en ook hoe Redmayne wist waar het afgodsbeeld te vinden was. Het probleem, waarom hij alléén dat beeld en niets anders had meegenomen, werd er eveneens door opgelost.

Verondersteld dus dat deze redeneering juist was, zette de loop van Greenwood's gedachten zich voort, wat voerde Redmayne dan uit, toen hij om kwart over éénen in den auto van Trend Hall kwam, waar hij blijkbaar had gewacht op de komst van den veldwachter? Iemand moest hem blijkbaar hebben verteld, dat er omstreeks dezen tijd een ronde werd geloopt, als hij dat dan wist, waarom had hij zich dan niet allang te voren van het beeld meester gemaakt? Om twaalf uur waren meneer en mevrouw Shutter goed en wel op hun kamers geweest....

Was het mogelijk, dat de Barnetts Redmayne op de Grange te pakken hadden gekregen en hem omgekocht om het beeld voor hen te gaan stelen? Het was ongelooflijk, dat een verstandig mensch iets dergelijks in zijn hoofd zou krijgen, maar de detective had gehoord, dat Nathaniël Barnett half- of misschien wel heelemaal-ontoerekenbaar was, als het er om ging zeldzame stukken voor zijn collectie te veroveren. Maar aangenomen dat het zóó was gegaan, wat had de dief dan gedaan tusschen half twaalf en kwart over éénen? Als hij op het voorstel van de Barnetts was ingegaan, zou hij direct er op uitgetrokken zijn en het beeld rechtstreeks naar zijn lastgevers hebben gebracht; hij zou zijn loon in ontvangst hebben genomen en er van door zijn gegaan in den gestolen auto. Was dat inderdaad zijn plan geweest en had hij den boel verknoeid.... of was hij gezien? En als dit laatste zoo was, door wien? En wie, die hem gezien had, zou hem hebben laten gaan of nagelaten hebben alarm te maken?

Greenwood overdacht, dat de veldwachter den inbreker beschreven had als een knappen, welgemanierden vlot-pratenden jongen. Dat opende mogelijkheden! Een dergelijk type bezat aantrekkingskracht voor een vrouw. De eenige vrouw, die in dezen veelbewogen nacht was opgeweest, was mevrouw Shutter.

Gesteld dat hij op het goede spoor was, dan waren eenige duistere punten opgehelderd. Het gouden tafelgerei was onder de veilige hoede van de broers Barnett, de diefstal van het afgodsbeeld was „aangenomen werk” geweest en mevrouw Shutter, op de hoogte van de eerste, mislukte poging van den jongeman, had hem laten ontsnappen. Waarom? Dat zou ze zeker zelf het beste weten. Maar de detective was veel te verstandig om tijd te verspillen aan een ontleding van de motie-

ven, die een vrouw kunnen bewegen iets te doen of na te laten; bovendien, er was iets anders, dat hij moest overdenken. En wéér ging zijn hoofd met een ruk omhoog. Want de eene gedachte had hem als vanzelf tot een andere gebracht en die gedachte was niet meer of niet minder dan de buitengewoon ernstige vraag, die hij zich thans stelde:

Had mevrouw Shutter haar man werkelijk dood gevonden of was ze op het oogenblik van de misdaad in de hall geweest? En bestond er samenhang tusschen den moord en haar aanwezigheid daar, mede in verband met haar handelwijze met betrekking tot den jongen inbreker? Was zij die derde persoon waarvan hij de tegenwoordigheid al eerder had vermoed? En zoo ja, wie van de twee overlevenden had haar man dan dood gestoken? De vrouw — om te beletten dat hij den jongeman zou neerschieten — of de jongeman, om te voorkomen dat hij de vrouw leed deed?

Nog iets anders: had mevrouw Shutter dat verhaal over dier mysterieuzen Chinees gedaan om hen op een valsch spoor te brengen, of was het op stuk van zaken wáár en was iemand anders — waarschijnlijk dan de bewuste Chinees — het huis binnengedrongen, na dat de jongeman het met zijn buit verlaten had? Wellicht had Hiram Shutter den tweeden indringer, den Chinees dus, betrappt — hij kon op onderzoek zijn uitgegaan naar aanleiding van een geluid, dat dief nummer één bij zijn vertrek had gemaakt — en had de Chinees, beducht voor eigen leven en veiligheid, hem doodgestoken.

Deze theorie was even aannemelijk en waarschijnlijk als de andere, want nadat de dief den veldwachter aan de voorzijde van het huis had achtergelaten om zelf naar den achterkant te gaan, was er wel voor een dozijn mannen tijd geweest om binnen te komen, eer de electrische bel klonk, waardoor de butler werd gewekt. Want van de plek waar hij stond, had veldwachter Henty iemand, die de oprijlaan afliep, niet kunnen zien.

De detective verhaastte zijn stap: hij was thans door den waren speurdersgeest beziel. Eén ding stond onwrikbaar-vast voor hem, hoe vaag en twijfelachtig al het andere ook mocht zijn: mevrouw Shutter wist méér dan ze had verkozen los te laten en hij was van plan dat uit haar te krijgen.... hoe dan ook!

XI. HET TWAALFDE UUR.

Het eerste wat Brigadier Greenwood deed, toen hij aan het eind van de oprijlaan van Trend Hall kwam, was naar de achterzijde van het huis te gaan, waar hij bij de provisiekamer een agent op post had gezet, om te zorgen dat niemand het venster aanraakte of den grond daaronder betrad.

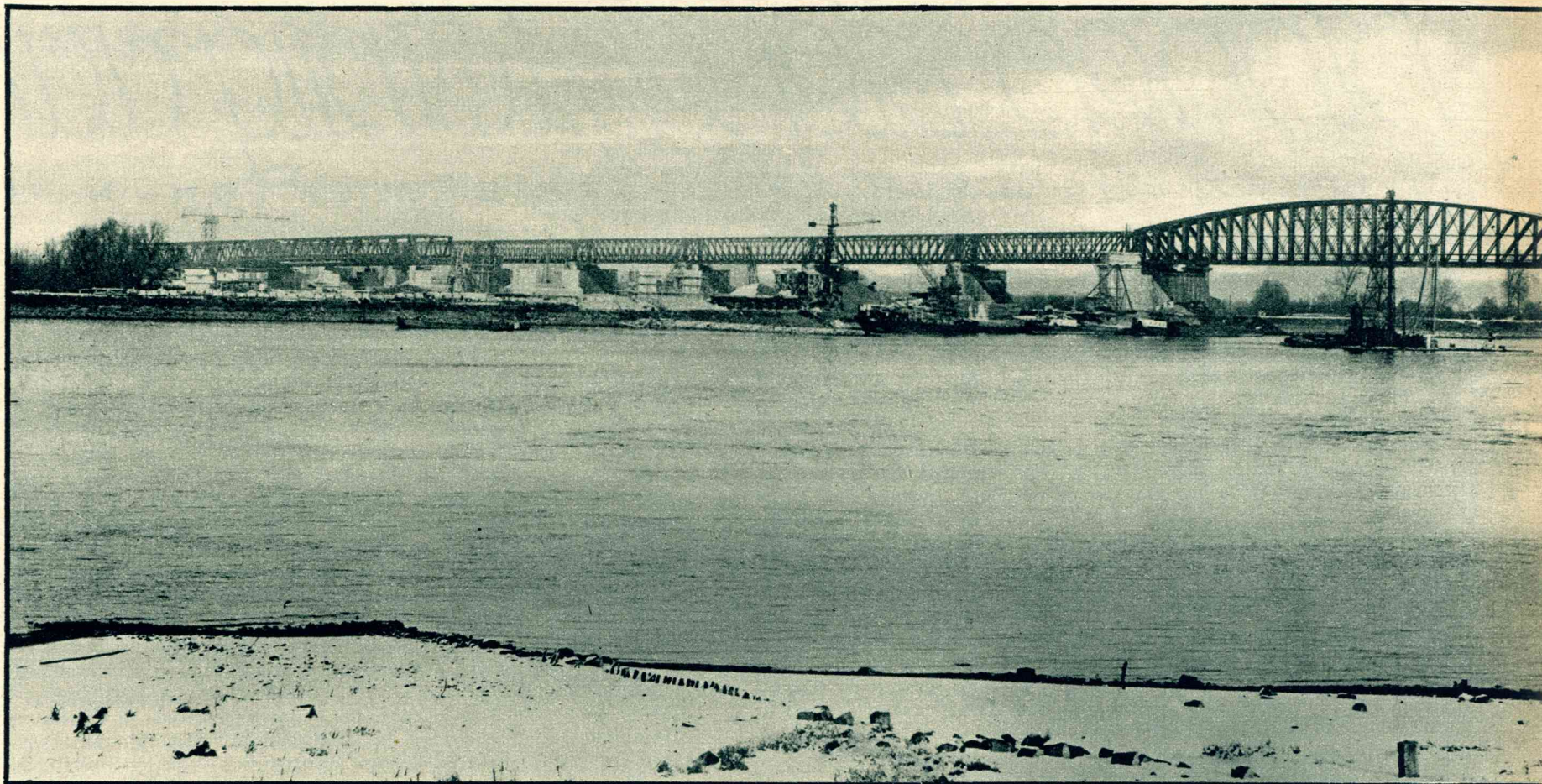
„Nog iets bijzonder Jackson?” vroeg de detective.

„Nee, meneer, absoluut niet. De dienstboden doen erg veel moeite me uit te hooren, maar ze gaan net zoo wijs weer weg als ze gekomen zijn.”

„Prachtig. Laten we nu maar eens 'n kijkje nemen.”

Een rand van bloemen liep om het geheele huis, op zijn beurt weer omzoomd door een strook gras. De detective bukte en onderwierp den grond aan een nauwkeurig onderzoek. Hij vond de diepe indrukken van een paar schoenen, kennelijk gemaakt door den inbreker, toen hij het venster had geforceerd. Maar er schenen ook andere indrukken te zijn en een groep daarvan ging de omgekeerde richting uit. De dief was blijkbaar éénmaal door het raam naar buiten gegaan, maar tweemaal er door naar binnen geklommen, dat stond vast. De sluiting was voor iemand van normale lengte gemakkelijk te bereiken, wanneer hij op het bloembed stond; hij hoefde nergens op te stappen, zelfs niet op zijn teenen te gaan staan. Wanneer het venster eenmaal open was, kon de indringer zonder moeite naar binnen kruipen.

Dus de inbreker was tweemaal het huis binnengegaan en na zijn eerste bezoek was hij vertrokken of door een venster aan den voorkant of door de voordeur. Manning sliep te dicht bij den achteruitgang om een aftocht langs dien weg waarschijnlijk te doen zijn. Greenwood achtte het vertrek door de voordeur het meest aannemelijk: als een gemakkelijke manier om weg te komen binnen het bereik van den dief was geweest,

De Waalbrug te Zaltbommel.

OUDE EN NIEUW NAAST ELKAAR. EEN INTERESSANTE FOTO VAN DE GROOTE BRUG OVER DE WAAL BIJ ZALTBOMMEL. VOOR DEN OUDEN OVERGANG ZIEN WE DE WERKZAAMHEDEN VAN EEN GEDEELTE DER NIEUWE BRUG, DEN AANMAAK DER PIJLERS, DE GEREEDSTAANDE BRUGSCHRAGERS, WIER GEHEEL WEL EEN MOOI OVERZICHT GEEFT VAN HET DOELMATIG WERK, HETWELK HIER MOMENTEEL VERRICHT WORDT.

had hij ongetwijfeld niet geriskeerd nog een venster te openen. Ook waren er bij de vensters aan den voorkant geen voetindrukken, die er zeker wel zouden zijn geweest als hij door een daarvan weer naar buiten was gegaan. Als hij echter van de voordeur gebruik had gemaakt, moest deze door iemand weer achter hem gesloten zijn, want Henty had verklaard, dat hij Manning den ketting had hooren losmaken en den sleutel om-draaien.... Mooi zoo, dacht Greenwood, zijn theorie begon haar juistheid meer en meer te bewijzen. Hij ging door de achterdeur het huis binnen en liep rechtstreeks naar de provisiekamer; hij had den voorzorgsmaatregel genomen die op slot te doen. Op den vloer vond hij twee stel sporen van een paar schoenen, waaraan aarde had gezeten, beide gaande in de richting van het huis, een bevestiging van zijn meening, dat de inbreker tweemaal was binnengekomen. Verder was er in de provisiekamer niets, dat den detective belang inboezemde; hij ging daarom weer naar buiten en liep naar den voorkant van het huis, waar een andere agent zich bij hem voegde.

„Er is niemand in de nabijheid geweest, meneer,” rapporteerde de man. „Ik heb sporen van voetindrukken gevonden in het bloembed onder een van de vensters van de groote hall, waar de moord is gepleegd, maar niets wijst er op, dat iemand door een ander raam het huis verlaten heeft dan door dat van de provisiekamer. Het heeft er meer van of iemand op beide plaatsen een poosje heeft stilgestaan en daarna wat aarde over de indrukken heeft geschoven.”

Al pratend had de agent den detective meegenomen naar een van de zijanten van het huis en op 'n gegeven oogenblik wees hij naar den grond. Greenwood liet zich op de knieën vallen om de aangeduide plek te onderzoeken en nadat hij de losse aarde had weggeveegd, vond hij de indrukken van een paar kleine voeten, geheel andere sporen dan hij bij de provisiekamer had aangetroffen. Kennelijk had hier iemand eenigen tijd gestaan en den grond hard gemaakt door zijn lichaamsgewicht, zoodat hij duidelijke voetsporen had achtergelaten. Greenwood trok de indrukken zorgvuldig op een stuk papier na, knipte ze uit en stak ze in zijn zak.

„Heb je geïnformeerd of dat raam tijdens het diner heeft opengestaan?” wendde hij zich daarop tot den agent.

„Ja, meneer. Manning zei, dat het open was en dat iemand, die er bij stond, woord voor woord kon verstaan, wat er in de kamer gesproken werd. De gordijnen waren maar half dicht geschoven, omdat het zoo warm was.”

„Juist. Ik vermoed, dat hetzelfde geldt voor het venster van de hall; laten we daar ook maar eens 'n kijkje nemen.”

Een enkele blik overtuigde Greenwood, dat dezelfde persoon, die door het raam van de eetkamer naar binnen had gekeken, dit bij de hall herhaald had.

„Dat bewijst, dat onze vriend Redmayne niet de eenige is geweest, die hier gisteravond heeft rondgespookt,” zei hij, „want deze voetsporen zijn afkomstig van een kleinen man.... die van Redmayne zijn een heel stuk grooter. Maar ik ben bang, dat deze wetenschap me direct niet veel zal helpen.” En daarop tot den agent: „Dank je, Grainger, je hoeft je verder niet om deze vensters te bekommeren; ik weet nu alles, wat ik weten wilde.”

Vervolgens begaf hij zich naar de voordeur, belde en werd binnengelaten door Manning.

„Is mevrouw Shutter beneden?” vroeg hij.

„Neen, meneer, ze is op haar kamer. Wilde u haar spreken?”

„Straks. Ik zal u wel waarschuwen als ik zoover ben.”

Hij liep naar de groote hall om daar zijn nasporingen te hervatten.

Greenwood had, wanneer hij een of ander ingewikkeld probleem moest ontwarren, de gewoonte zich in de plaats van den dief of moordenaar te stellen. Zoo ook in dit geval. Wát, vroeg hij zich af, zou de inbreker van den vorigen nacht hebben gedaan, toen hij binnenkwam? Natuurlijk had hij een elektrische zaklantaarn gehad, zoodat het niet noodig was het licht aan te draaien. Daarop was hij — daar hij maar één doel voor oogen had — de achtergang doorgelopen tot de deur aan het eind daarvan, die, naar hij mocht verwachten, toegang gaf tot het vóorgedeelte van het huis.

De Barnetts — vooropgezet natuurlijk, dat zijn theorie juist was, — hadden den dief ingelicht, waar hij het beeld moest zoeken. In de hall gekomen, zou hij allereerst de plaats vaststellen waar de Chineesche godheid zich bevond, om dan een monsterenden blik te laten gaan over de andere kostbaarheden, die in het vertrek aanwezig waren en die wellicht bij een volgend bezoek in aanmerking kwamen om van eigenaar te verwisselen. Zonder eenigen twijfel zou zijn oog vallen op de met juweelen bezette snuifdozen, die volgens het zeggen van mevrouw Shutter op de kleine tafel hadden gelegen, waar zich ook de dolk bevond. Maar hadden ze daar werkelijk gelegen? Was het aan te nemen, dat Hiram Shutter, die er, als harts-tochtelijk verzamelaar, natuurlijk ten zeerste op gesteld was,

zijn collecties ordelijk en systematisch bijeen te houden, die twee niet bij de rest van de verzameling op den schoorsteenmantel teruggelegd zou hebben? Vast en zeker had hij dat gedaan! Want het was meer dan waarschijnlijk, dat het de heer des huizes was geweest, die ze aan de Barnetts had laten zien en niet zijn vrouw, die maar heel weinig belangstelling voor de kunstcollectie van haar man bezat. Greenwood wist niet, dat de beide snuifdoozen, die hij thans uit zijn zak haalde en weer op de tafel legde, het persoonlijk eigendom van Evangeline Shutter waren.

Waarom waren deze snuifdoozen van hun plaats gehaald? Weer kroop hij — overdrachtelijk gesproken — in het vel van den dief. Wat was het meest voor-de-hand-liggende, dat een beroepsinbreker zou doen, als hij plotseling van aangezicht tot aangezicht stond met voorwerpen, die zulk een ontzaglijke „courante waarde” hadden? Ongetwijfeld, het was hem in de eerste plaats om het Chineesche beeld te doen, maar dat behoefde toch geen beletsel te zijn om in het voorbijgaan nog wat anders buit te maken.... iets dat zóó gemakkelijk en zonder veel risico was mee te nemen als deze snuifdoozen. Hij zou er — Greenwood was daarvan overtuigd — een paar — de kostbaarste liefst — in zijn zak laten glijden. Waarschijnlijk was op dat moment de vrouw des huizes de hall binnengekomen, om, naar ze zelf verklaarde, een boek te zoeken en had ze (maar dat had ze niet verklaard!) in plaats daarvan een inbreker gevonden. Een knappe, aantrekkelijke jongeman, van haar eigen stand, zooals ze met één oogopslag vaststelt. Wat nu volgt, ligt in het duister, maar het is in ieder geval duidelijk, dat hij haar de snuifdoozen moet hebben teruggegeven, die zij op de dichtstbijzijnde tafel neerlegde, want natuurlijk was ze verward en verbijsterd.

Maar tenslotte was dit alles alleen maar veronderstelling; Greenwood moest bewijzen hebben! Hij overtuigde zich dat alles in de kamer nog in precies denzelfden toestand was als in den nacht van den moord en drukte toen op de bel bij den haard.

Een forsche livreaknecht, dien hij al eerder had ondervraagd, maar zonder enig resultaat, kwam binnen. In zijn oogen was een soort honger naar nieuwe sensatie en in zijn binnenste wrokte verzet tegen het onbarmhartige noodlot, dat hem in een diepen slaap had gedompeld, terwijl in een ander deel van het huis zich zulke schokkende dingen afspeelden.

„Luister eens....” begon Greenwood. „Heb je me niet verteld, dat jij gisteravond na het diner de koffie binnenbracht?”

„Ja, meneer. Ik en meneer Manning,” was het antwoord.

„Ben je daarna nog voor iets anders hier geweest?”

„Ja, meneer; om de leeg kopjes weg te halen.”

„Kun je je nog herinneren, wat de verschillende leden van het gezelschap deden?”

„Neen.... eigenlijk niet meer,” klonk het spijtig.

„Keken ze bijvoorbeeld naar een van de kunstvoorwerpen hier in de hall?”

„Dat heb ik niet zoo opgemerkt, meneer. Ik zette de kaarttafel klaar en ging toen heen.”

„En was er daarna nog een aanleiding voor je om binnen te komen?”

„Ja; ik en meneer Manning brachten de karaffen en syphons in de hall en zetten ze op een tafel.”

„En weer merkte je niets bijzonders?”

„Iets bijzonders, neen, meneer. Meneer Shutter stond naast meneer Nathaniël Barnett, met zijn rug naar mij toe. Ik kon niet zien wat hij deed, maar ik zou zeggen, dat hij hem iets liet zien.”

„Uitstekend hoor; dank je wel. Ik weet voldoende. Vraag meneer Manning of hij even hier wil komen.”

De huisknecht verliet de hall en een oogenblik later verscheen de butler weer.

„Wilde u mij spreken, meneer Greenwood?”

„Ja, ik wilde u graag een en ander vragen. Kijkt u eens goed de hall rond en tracht dan vast te stellen of u iets ziet dat anders was, toen u hier gisteravond voor het laatst bent geweest. Ik bedoel natuurlijk, voordat mevrouw u 's nachts om half twee belde.”

De butler liet langzaam en aandachtig zijn blikken door de kamer gaan, aandacht wijdend aan elke tafel en wat zich daarop bevond. Eindelijk bleef zijn oog rusten op de tafel, waarop de twee snuifdoozen lagen.

„Deze twee doozen lagen daar niet, toen ik met de karaffen binnenkwam; maar u hebt ze zeker zelf daar neergelegd?”

„Ik heb ze alleen maar teruggelegd op de plaats, waar ik ze vanochtend gevonden heb,” antwoordde de detective. „Maar u zegt, dat ze daar gisteravond niet waren. Hebt u dan de gewoonte elken keer dat u een kamer binnenkomt rond te kijken of ieder kunstvoorwerp wel op zijn plaats staat?”

„Altijd is wat veel gezegd, maar ik deed het toch heel dikwijls, omdat meneer daar erg precies op was, op het overdrevene af, als ik het eerlijk mag zeggen. Alles moest op zijn vastgestelde plaats blijven en o wee, als het er vandaan was gehaald, dan zat er wat op voor dengeen, die dat had gedaan. Dat was ook voor een deel de oorzaak, dat meneer en mevrouw nogal eens....eh.... verschil van meening hadden, want zij is in dit opzicht heel anders.... eerder 'n beetje slordig dan overmatig-precies, om het kind maar bij den naam te noemen.”

(Wordt voortgezet)

Oud-Hindeloopen

Tegen verkoudheid:

ASPIRIN

eenig op de wereld

Tegen verstopping:

ISTIZIN

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

In 1932 is alleen de slanke dame chique

Het geeft niets, iets anders te beweren. De komende mode verlangt ook slankheid. De dame, wier vormen slechts een onbeduidendheid te rond zijn, is niet volmaakt chique en naar de mode.

Het is misschien onrechtvaardig, dat verstand en geest niet alles zijn, maar waarom zich erover ergeren, dat men die onnoozele kilogrammen te veel weegt?

Wordt slank! Dat kunt u heel gemakkelijk. Het preparaat, dat Facil-pastilles heet, wordt gegarandeerd onschadelijk te zijn en vereischt geen diët.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

Stillen de hoest

MIJNHARDT'S
SALMIK-TABLETTEN

Doozen 20 en 30 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Maken los

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

BREUKLIJDERS

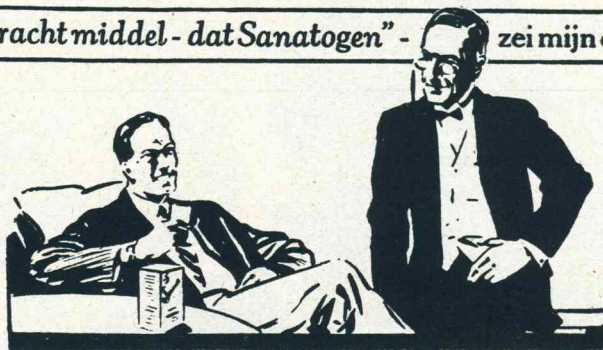
Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE
Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

„'n Pracht middel - dat Sanatogen" - zei mijn dokter.

Sterk lichaam en Zenuwen met Sanatogen.

„Mijn dokter raadde mij Sanatogen aan ('n
pracht middel, dat Sanatogen, zei hij.)

Nu, na drie weken is het resultaat zóó, dat
ik er niet dankbaar genoeg voor kan zijn.
Mijn energie is terug gekomen, ik kan weer
alles eten en ik heb een levenslust terug ge-
kregen, die mij zelf verbaast" -
schrijft een enthousiast Sanatogen-gebruiker.

Ook gij zult verrast zijn over de snelle toeneming
van Uw zenuwkrachten met Sanatogen. Begin nog
vandaag Sanatogen te gebruiken.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl. 1.- per bus.

Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: Flesschen van 75 en 120 cts.

Beschermt Uw huid

met NIVEA

opdat ze niet gaat springen of barsten. Wrijf de
huid niet alleen overdag, vóór het naar buiten gaan,
in, doch ook 's avonds vóór het naar bed gaan.
Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond
en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootste werkzaamheid, niettemin goedkoop.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.

Minder dan
een cent
per kop

»Hoe vinden jullie 'm?

Ja, als Tante Jet een pudding maakt, dan is ie voor mekaar.... dat mislukt me nooit.... Maar ik moet eerlijk zeggen, met Van Houten's Cacao kan het bijna niet mislukken.... Werkelijk, daar maak je altijd iets bijzonders mee.... weet je; een pudding met zoo'n echten, pittigen cacaosmaak.... En wat zoo prettig is, Van Houten's Cacao is zoo krachtig, dat je er eigenlijk maar heel weinig van noodig hebt.... Dat is nu eens werkelijk voordeeliger in het gebruik... Bovendien krijg ik nog iedere maand dat prachtige Eigen Tijdschrift.«

Van Houten's CACAO

„De voordeeligste in 't gebruik“

Sell More

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

Helpst dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

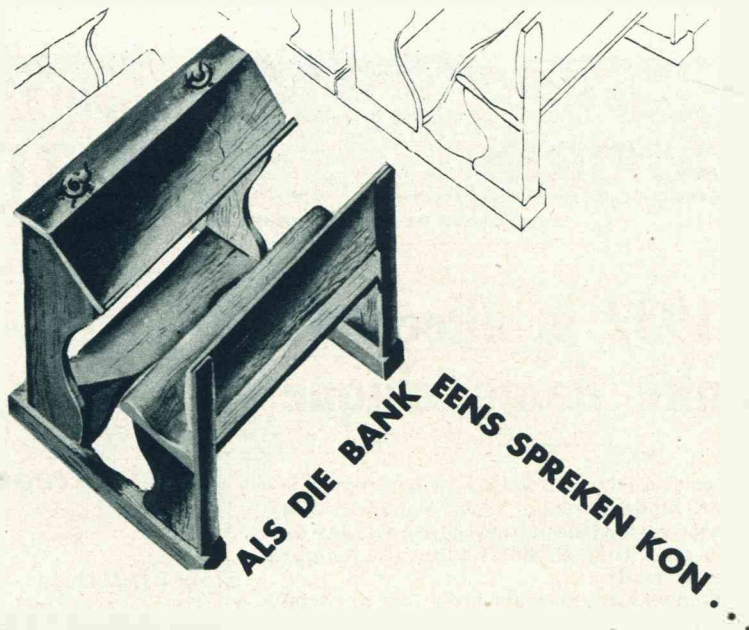
NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Guur weer!

Voor Uw handen

Doos 30-60, Tube 80ct. Bij Apoth. en Drogisten.

Heel wat stille tranen heeft het stumpertje op die bank vergoten. Het was bleek en leerde moeilijk. En ook met het spelen vlotte het niet.

Vitaminengebrek had het kind. Doorlopend vitaminengebrek. Ondanks vlijtig levertraan slikken. Levertraan, die er uitzag als de beste levertraan. Maar die te weinig vitaminen bevatte.

Zorg ervoor, dat de bank van Uw kind een vrolijke spring in 't veld herbergt. Geef het Jecovitol. Maak het sterk. Jecovitol is levertraan met een geïcht vitaminegehalte. Professor Wolff van de Utrechtsche Universiteit controleert, dat Jecovitol minstens 50 eenheden vitaminen A en 250 eenheden vitaminen D bevat.

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.-

VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN

FABRIKANTEN: BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA

KUNSTGEBITTEN

f 50.— of f 70.—

Absoluut pijnloze behandeling
Betaling desgewenscht in ter-
minnen vanaf f 1.— per week
zonder vooruitbetaling. Ook voor
Ziekenfondsleden

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 9-3 en 6-8 uur.
Telefoon 51943

1 minuut van het Station D. P.

Voor Delft: Markt 79

Voor Pernis: J. Biesheuvel,

Julianastraat 31 A

Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A

Voor Tuindorp Vroewijk:

A. G. Versteeg, Strevelsweg 27

(bovenhuis)

Na 10 uur slaap nog moe.

Overdag weer een dutje noodig.

Iedereen weet wel wat er bedoeld wordt als men spreekt van het „Kruschen-gevoel“. Welnu, hier volgt 'n typisch voorbeeld van een lijnrechte tegenstelling van dezen toestand. Deze vrouw had namelijk voortdurend een gevoel van vermoeidheid. Uit haar brief kunt u lezen hoe het haar verging:

„Ik ben 34 jaar en moeder van twee kleine jongens; uit den aard der zaak heb ik dus een erg druk leven. Zoo lang ik me herinneren kan heb ik altijd geleden aan een gevoel van moeheid. 's Morgens voelde ik me te slap om op te staan, zelfs na tien uur slaap. Dikwijls voelde ik me na het koffiedrinken weer zoo moe, dat ik drie of vier uur lang ging slapen en al mijn werk 's avonds moest doen. Toen nam ik 14 dagen lang Kruschen Salts en ben dat gevoel van moeheid totaal kwijt geraakt. Ik voel me nu frisch en opgewekt en beter dan ik ooit geweest ben. Mevr. E. M. W.“

Millioenen mannen en vrouwen over de geheele wereld nemen dagelijks Kruschen Salts — niet omdat zij zich nu juist ziek voelen — neen, maar omdat zij weten dat de kleine dagelijksche dosis Kruschen hen voortdurend fit en energiek houdt en hen inwendig behoedt voor overtollige zuren.

Mensen, die elken morgen Kruschen Salts nemen, hebben geen last van kwaaltjes als hoofdpijn, hardlijvigheid, neerslachtigheid, duizeligheid, beslagen tong, onfrissche adem enz. En dit alles omdat zij inwendig vrij zijn van alle schadelijke stoffen. De dagelijksche dosis Kruschen Salts werkt zoodanig op lever, nieren en ingewanden, dat alle overtollige en schadelijke stoffen geregeld verwijderd worden. Indien u wilt genieten van een stralende gezondheid of opgewekte levenslust — indien u hard wilt werken en daar plezier in hebben — neem dan eens elken dag Kruschen Salts. Millioenen mensen genieten van elken dag, die hen gegeven is, en dit alleen dank zij „de kleine, dagelijksche dosis Kruschen“.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

Middelburg klopt F.S.C. met 5-1. Spelmoment uit deze ontmoeting. Een vergeefse aanval op het Oosterhoutsche doel.

Weer een stapje nader tot het kampioenschap. Middelburg won Zondag met 5-1 van F.S.C. Kiekje uit deze match. De F.S.C.-doelman redt.

niet een hogere score voor deze ploeg te zien geeft. Er zijn in dezen wedstrijd en dat vooral vóór de rust, oogenblikken geweest, dat de Brabantsche club het den Middelburgers erg lastig maakte en slechts het hechte verdedigen van de Zeeuwsche backs erger voorkwam. Wanneer de rechtsbuiten van de gasten de ballen,

had en zich slechts op verdedigen toe te leggen. Dit werk ging den Brabantschen backs niet slecht af en vooral de rechtsback onderscheidde zich hierbij. Eén vraag kwam bij ons op, en wel of de heeren misschien in een korfbalteam uitkomen, want tot tweemaal toe kreeg Middelburg een strafschop te nemen. We komen nu tot het elftal der gastheeren en helaas we kunnen niet zoo heel veel moed hebben op eventueel te spelen promotiewedstrijden. Het vertoonde spel is niet van dien aard om voor de toekomst groote verwachtingen te koesteren, al is de voorsprong op de naaste concurrente ook tamelijk groot. Als eventueel één der protesten mocht gewonnen worden, staat de kans op het kampioenschap heel goed, doch dat is niet het eenige doel. En om Zeeland aan den eersten 1e-klasser te helpen, dat gelooven wij niet, dat dit den Middelburgers dit jaar zal lukken.

Het zou alleen mogelijk zijn, wanneer een deel

van het elftal en wel het belangrijkste eens beter den goeden toon te pakken kreeg. Enkele oogenblikken was die er in den laatsten wedstrijd en toen ging het op slag veel beter. Hoe kan het anders met een voorhoede, die is samengesteld uit goede spelers en een achterhoede van de kwaliteit als de Middelburgsche? Toch is het moeilijk aan te geven, welke fouten aan de halflinie te verbeteren zijn, daar zij is samengesteld uit spelers, die individueel tot goede dingen in staat moeten worden

De voetbalwedstrijd Middelburg-F.S.C. Nog een spelmoment uit deze match.

die hem goed werden toegespeeld door de middenspelers, eens wat vlugger had afgegeven, zou het spelbeeld hierdoor gewijzigd zijn geworden en zeker niet ten voordeele van Middelburg. Tusschen beide middenlinies lag een groot verschil in capaciteit; een vergelijking hiervan zou zeer zeker in het voordeel van de T.S.C.'ers uitvallen. Na de rust was dit deel van Middelburg's elftal heel wat beter ingespeeld, zij het ook dat slechts bij oogenblikken hun betere spel tot uiting kwam. In die momenten was het echter, dat T.S.C. totaal niets te vertellen

geacht. Aandacht besteden aan plaatsen en aangeven van de ballen is wel één van de eerste eischen en vooral niet alleen afbreken, wat de tegenstander opbouwde, doch zelf helpen opbouwen voor eigen voorhoede. Het laatste, de aanvallende taak, verstaat de middenlinie op het oogenblik, dat moeten wij erkennen, wel beter dan in den aanvang van het seizoen. Intusschen heeft het bij oogenblikken aan spannende momenten in dezen, door scheidsrechter Metz rustig en goed geleiden, wedstrijd niet ontbroken.

Een belangrijke wedstrijd in de Zuidelijke 1e klasse. Kiekje uit de ontmoeting tusschen P.S.V. en N.A.C. te Eindhoven, welke de kampioenen met 3-2 wonnen. Voor het doel der thuisclub.

Het voetbalspel is een zeer aantrekkelijk spel, waarbij het niet zoo zeer aankomt op een juiste toepassing van de regels welke de voetbaltheoreticus ons gegeven heeft, als wel op het tegenover elkander staan van twee gelijkwaardige of althans twee ongeveer gelijkwaardige ploegen. Een wedstrijd, waarin wij te zien zouden krijgen één elftal, dat bijna volmaakt spel toonde en één team, dat de kunst van het voetbalspel nog niet verstond, zou niet erg amusant zijn.

Wanneer men zich zetten zou aan de bestudering van de theorie van het voetbalspel en daarna gewapend met een behoorlijke dosis theoretische kennis naar het voetbalveld stappen en met de gedachte daar den speler deze theorie in de praktijk te zien toepassen, ongetwijfeld zou men ontgoocheld terugkeeren. Toevallig kregen wij Zaterdag in handen het door den heer Groothof samengestelde boek getiteld „Voetbal” en wanneer we dan Zondag eens hadden willen nagaan wat de elftallen van Middelburg en T.S.C. nog moesten leeren om te kunnen voldoen aan hetgeen volgens dit werk noodig is om een goed voetballer te zijn, er zou weinig goeds aan dezen wedstrijd overblijven. Ondanks dat echter was het bij oogenblikken een spannende ontmoeting, waarin wel eens aardige staaltjes van voetbalsport vertoond werden. De oorzaak was ook weer, dat beide elftallen elkaar niet veel toegaven en beide om het hardst werkten. De overwinning, welke Middelburg tenslotte behaalde, was o.i. wel verdiend, hoewel een uitslag van 3-1 op het randje van geflatteerd is. Het ontbreken van een goed schutter in de T.S.C.-voorhoede heeft er toe meegewerkt, dat de uitslag

De Heerengracht te Terneuzen met het altijd druk bevaren water en gezellig kadeleven.

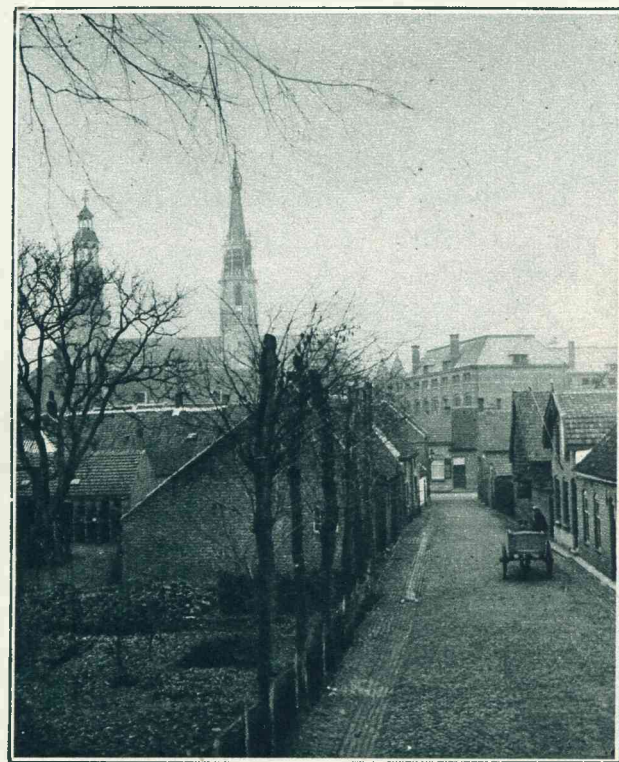

Zonnige Goesche jeugd, die lachend door 't leven gaat.

Aan de Zeeuwsche dorps-
haven te Colijnsplaat.

Dorpsgezicht
van Oudenlande.

Uit Zeeuwsche Steden en Dorpen

Kijkje op Hulst met zijn sprekende kerk- en raadhuisstorens.

Tegen dreigende stormen en hoogenloed schuilt de Zierikzeesche moeder achter de loodplank, de jongste spruit ziet het gevaar minder dreigend in.

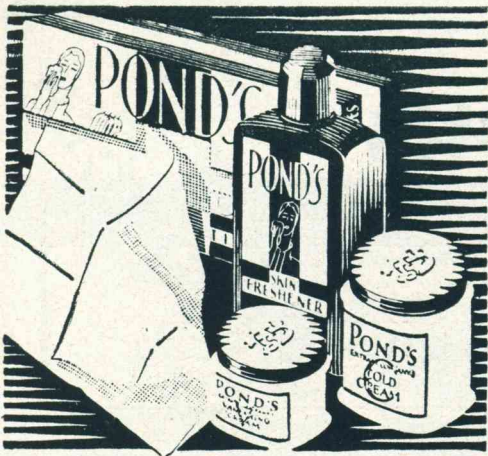
STEDESTEMMEN

Zierikzee

De burgemeester was zeer blij — tenminste, dat vertelt men mij — dat 'k enkele regels wijdde, aan de gloednieuwe stadsfontein, die water, koel en fris en rein in 't rond verspreidde.

Maar daar ik ook nog kritisch ben is niet altijd mijn brave pen geneigd tot lof en eere! Neen, dan zou 't lijken of ik om een ieders mond maar lof (of honing) wilde smeren.

Zoo is het niet;
Tot mijn verdriet,
valt nog veel aan te merken.
En als de burgervader vraagt
wat mij dan wel het meest behaagt
voor nieuwe, goede werken;
Dan zeg ik: wil gedenken toch
mijn arme voeten die toch nog
zoo lange, lange tijden
mee moeten over klinkerstraat!
Geef ons asphalt; dat is een daad
die ieder doet verblijden!

POND'S COMPLETE METHODE VAN HUIDVERZORGING

BON POND'S brochure en een complete monsterdoos bevattende 2 tubetjes POND'S Cold en Vanishing Cream, een flacon Skin Freshener en een pakje Tissues (tot een totale waarde van f 1.-) ontvangt U na inzending van 25 ct. port. aan Ad. 16 POND'S EXTRACT Co., AMSTERDAM

Naam:
Adres: 110

DOELMATIGE PUBLICATIE VAN UW ZAKENNIEUWS IS VAN GROOT BELANG VOOR UW ONDERNEMING

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaarft spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

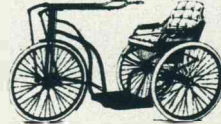
VAN MEURS regelt de betalingscondities naar ieders beurs

HET SPECIAAL HUIS
in elektrische en gewone waschmachines
Jonkerfransstraat 86
Tel. 56309

Vraagt geïllustreerde prijscurant

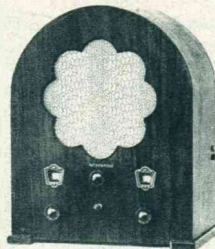
MOOSTWOUD

FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENRIJWIJLEN

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.-

Thans

f 145.-

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VON BURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10.- p. maand

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

Charlotte Susa zegt: "NUR-BLOND" is het ideaal voor ons Blondines."

Nieuwe Shampoo voor BLONDINES!

voorkomt het donkerder worden.

Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In "Roberts NUR-BLOND" vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. "Roberts NUR-BLOND" laat geenerlei bestanddeelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een miljoen Amerikaanse dames en ook honderdduizenden Duitse Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geld terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

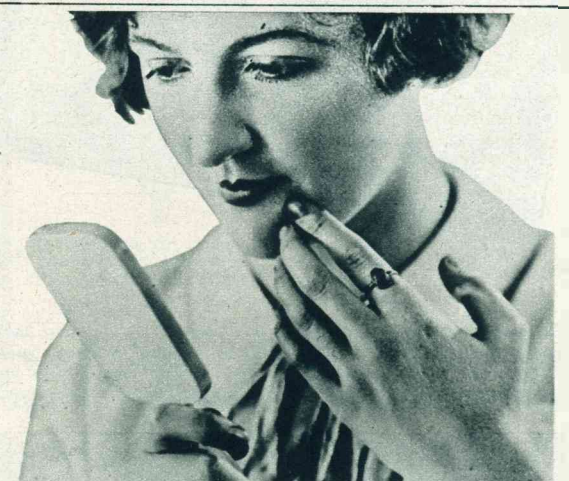
ROBERTS NURBLOND

(in Amerika bekend onder den naam "Blondex")
De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag, Westerstraat 134/135

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN

Een mooie huid door schoone, zuivere poriën!

Een schoone huid beteekent niet altijd schoone poriën. Zeep en water maken de huid wel schoon, maar zij kunnen niet de onderliggende poriën reinigen. Poriën kunnen verstopt raken door vetafscheidingen. De juiste manier om ze schoon te houden is een weinig Radox in het waschwater te mengen. De zuurstof, die Radox vrij maakt, zal Uw poriën openen en de zuiverende zouten in Radox zullen alle opgehoopte onzuiverheden oplossen. Nu kan Uw huid weer „ademen“; zij wordt weer zacht en soepel. En het natuurlijke gevolg is een ongekend zuiver, aantrekkelijk teint. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C. Voor Indië verkrijgbaar bij de Firma J. v. Gorkom en Co., Djocja, en hare Filialen.

Ook de omgeving van Meppel staat blank.

Storm

EN

OVERSTROOMINGEN

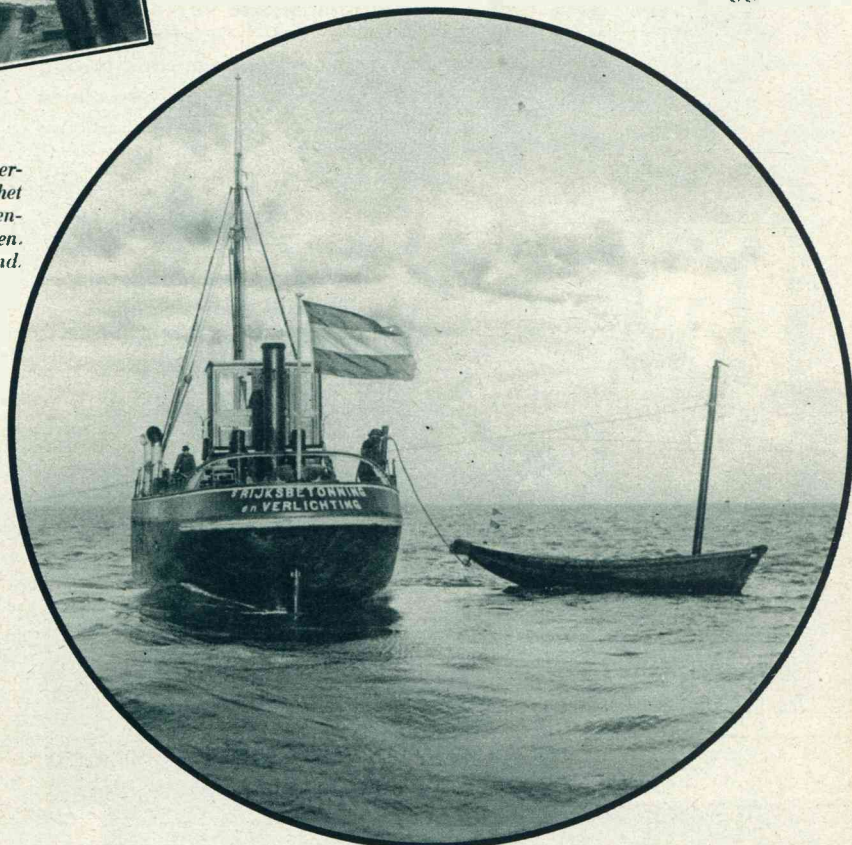
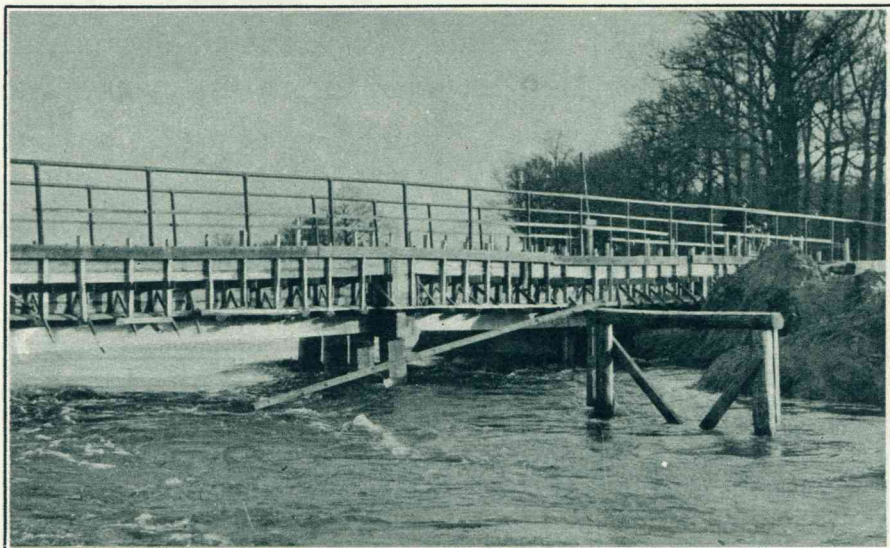

Onmiddelijk werd met de herstellingswerkzaamheden een aanvang gemaakt.

Tengevolge van den hoogen waterstand is de nieuwe dijk bij het electriche gemaal van den Siddeburenschen polder nabij Groningen doorgebroken. Tal van landerijen werden overstroomd.

De hulpbrug over de Schipbeek bij Deventer is door den sterken stroom weggeslagen. Gelukkig was de nieuwe brug al gereed, zoodat het verkeer voortgang kan vinden. De enkele latten naast de brug vormen het overblijfsel van de hulpbrug.

De Stanfries IV, een vrachtboot tusschen Amsterdam en Friesland, is op de Zuiderzee vergaan. Vier mannen kwamen in de golven om. Het wrak is gevonden op het Breedzand voor Hindeloopen. Een stuk van den laadmast kwam alleen nog boven het water uit, toen een rijksbetonningsvaartuig een boei plaatste ter waarneming voor de scheepvaart.

Zorg ervoor, dat uw advertenties geen eendagsvliegen zijn! Hoeveel menschen passeeren in gedachtenlooze haast uw advertentie . . . of zien haar heelemaal niet . . . ? Laat uw advertentie langer leven dan één dag! Stoor uw koopers niet, als zij haast hebben. Kom tot uw klanten als zij tijd voor U hebben. Als zij in de stemming zijn. Kom herhaaldelijk. Door een advertentie in een periodiek. Een periodiek dat telkens en telkens weer wordt opgeslagen! Ieder van uw advertenties wordt vijf, zes, tien maal gezien! Vervijf-, vertienvoudig de waarde van uw advertenties:

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek "Breukverband-Apparaat" is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets helpt.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijden, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe.

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 5000.=
bij dood	= 600.=
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.=
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.=
bij verlies van een anderen vinger =	30.=

Zie de Polis-voorwaarden.

Noordewinden, hagel- en sneeuwbuien

gieren door steden en dorpen. Menigeen ondervindt er de gevolgen van, als: reumatiek, griep, steken in de zij, jicht, stijve nek, verkoudheid en hoest. - Men bestrijdt deze verschijnselen het allerbest met de warmte-opwekkende Thermogène. De Thermogène wordt als een gewoon vel watten op de pijnlijke plaats gelegd. Zij vervangt uitstekend papverbanden, mosterdpleisters, linimenten, trekpleisters en andere koudeverdrivende middelen, waarvan zij wel de goede eigenschappen, doch niet de bezwaren bezit.

Bij alle apothekers en drogisten in dozen van 75 ct. en 45 ct.

GEEN HUIS IN HOLLAND ZONDER

THERMOGÈNE

DANSINSTITUUT H. FRENK JONKERFRANSSTR. 21

Aanvang nieuwe lessen voor eerst-beginnenden begin Januari op Zondag en Woensdag. Inlicht. en inschrijving dagelijks.

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee waaierfauteuils en 4 stoelen met veeren en crinvulling, bekleed met moquette of velours f 49.-
f 59.-, f 69.- enz.

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 Rotterdam

Kraam na kraam en tent naast tent:
Heel de markt is weer present.

ZEEUWSCHE FILM

Boeren, burgers, buitenliën!
Komt eens even bij me zien.

Hola, mensen! Komt bij mij
Ik ben billijker dan hij!

'n Stofje voe 'n doek en beuk;
Kiek — da streepje is wè leuk.

Even nog den winkel in
voor een koopje naar je zin.

Als ze weer vertrokken zijn
holt weer alles naar den trein.

